

NIEUWE AVONTUREN

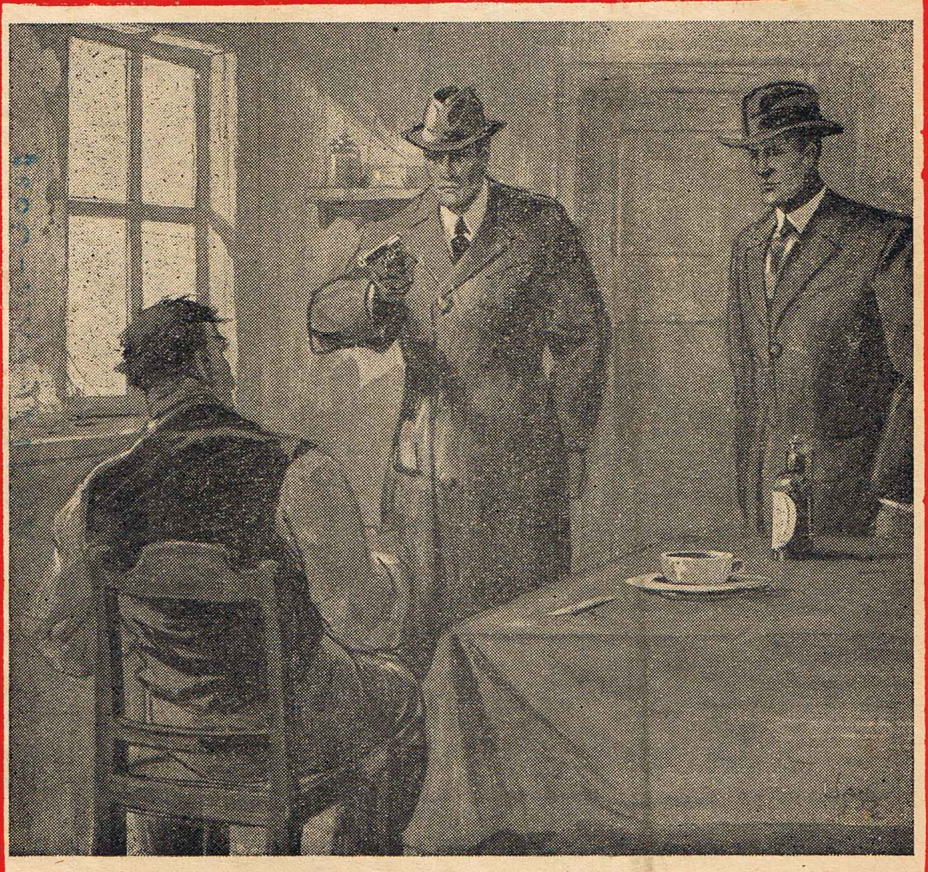
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE STAALKONING

N° 2419

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE STAALKONING

HOOFDSTUK I

EEN ONGELUKKIG HUWELIJK

Dicht bij New-Orleans, een der grootste steden van de Verenigde Staten aan de kust van de Grote Oceaan, bevindt zich een stad, welke door geen enkele toerist wordt bezocht.

Het is een fabrieksstad, zonder enig natuurschoon, alleen bestaande uit zwart berookte fabrieksgebouwen, van elkander gescheiden door brede paden, zonder bestrating, in de zomer ontzagge-lijk stoffig, en na iedere regenval ware modderpoelen, waarin de voet tot aan de enkel wegzinkt.

Hemelhoge schoorstenen braken onafgebroken koolzwarte rookwolken uit.

Staalstad, zoals deze stad van ijzer-gieterijen en hoogovens genoemd werd, balda aantogduizend inwoners, allen be-

horende tot het lagere personeel dezer fabrieken, daar de chefs, de ingenieurs en de bazen, zodra hun werk voor die dag afgelopen was als een haas de vlucht nemen naar hun op enige afstand gelegen woningen, waar men zuivere lucht kon inademen en het lawaai niet hoorbaar was.

Van zes uur in de ochtend tot laat in de avond hoorde men er niets dan het gillend fluiten der smalspoor locomotieven, die met daverend geraas de lange reeks kipkarren over de ontelbare sporen sleepten, het geratel van de kettingen over de stalen kamwielen, het donderend lawaai dat opklonk uit de fabrieken, waar zich de monsterachtige stoomhamers bevonden, het gebonk

der honderden reusachtige machines en het «geschreeuw» van de steenkool, achter de cokes-ovens, waar vlammen en rookwolken, roet en kolenstof naar beneden warrelde en waar 'n gegil klonk als van duizende gemartelde kinderen.

Staalstad lag in een dalkom, omgeven door lage heuvels, en op de top van een dezer hoogten, die zich het dichtst bij Staalstad bevond, stond een grote, fraaie villa.

De bouwmeester had naar het initiatief van de eigenaar het kapitoel te Washington als model voor het bouwwerk genomen, hetwelk dan ook naar het uiterlijk veel geleek op een dier schone Romeinse huizen, waarvan thans nog slechts de overblijfselen te vinden zijn.

Het was voor een groot deel opgetrokken uit witte natuursteen, die veel op marmer geleek.

Een groot gedeelte van het dak was met een sierlijke stenen balustrade omgeven, en was als daktuin ingericht.

In dit vorstelijk verblijf woonde de eigenaar en de stichter van een der grootste staalfabrieken der Verenigde Staten, John Fraser.

Op het ogenblik waarop deze vertelling een aanvang neemt, was Fraser ongeveer veertig jaar.

Hij was een man van gespierde lichaamsbouw, bijna zes voet lang, en die in al zijn bewegingen verried, dat hij zelf geruime tijd aan de draaibank had gestaan en de zware voorhamer had gehanteerd.

Hij zat nu voor zijn schrijftafel in het prachtig gemeubelde vertrek, waarvan de drie ramen over het marmeren terras heen, uitzagen over de ganse fabriekstad.

John Fraser was blijkbaar bezig geweest met het dicteren van brieven.

Naast hem had een jong meisje gezeten, dat op een stenoblok de notities in kortschrift had genoteerd.

Vlug verdween zij door een brede zijdeur, die, als zij geopend werd, het uitzicht verleende op een vertrek, waar een stuk of zes typisten en klerken gezeten waren, die niets anders te doen hadden dan te zorgen voor de persoon-

lijke correspondentie van de Staalkoning, zoals men hem algemeen noemde.

John Fraser was nu alleen.

Hij stond op, klapte een grote kist met lange, dikke sigaren open, beet met een ruwe ruk de punt van een sigaar, welke hij nonchalant op het vloerkleed spuwde.

Hij stak de sigaar aan, die hem een dollar kostte, deed een paar trekjes en trad op een der grote ramen toe.

Nu pas was het mogelijk zijn gelaat goed te onderscheiden, bestraald als het werd door het licht van de ondergaande zon, die juist achter de heuvels wegdook.

Het was een schrandere, maar voor alles een vastberaden gelaat.

Het gelaat van een man die weet wat hij wil, en dat ook ten uitvoer brengt.

De kaken waren vierkant en krachtig ontwikkeld, als bij iemand die gewend is ze menigmaal dicht opeen te klemmen.

De neus was groot en recht met beweeglijke vleugels.

De ogen waren grijs en van staalharde kleur, waar maar zelden een zachtere gloed in speelde.

Het voorhoofd was breed en hoog, het haar dik en vol, en gitzwart op de kruin, maar begon aan de slapen lichtelijk te grijzen.

John Fraser was een reus, zoals hij daar met zijn brede schouders, zijn wijduitgespreide benen, de beide handen in de zakken en de reusachtige sigaar tussen de lippen, voor het raam stond en naar buiten staarde.

Een flauwe glimlach deed zijn lippen even krullen, en zijn ogen schitterden.

Zijn blik scheen de gehele stad, het werk van zijn jarenlange, moeste vlijt en zijn ontembaar doorzettingsvermogen in een enkele oogopslag te willen omvatten.

— Mijn werk, mompelde hij toen in zich zelf. Alles mijn werk. John Fraser, ik geloof dat je tevreden kunt zijn.

Maar, bijna even snel als zij gekomen was, verdween de glimlach weer van zijn gelaat.

Met een langzaam gebaar legde hij de sigaar in een grote koperen asbak, die op een tafeltje bij een der ramen stond.

Een pijnlijke trek vertoonde zich om zijn mond, en zijn wenkbrauwen trokken tezamen, terwijl hij een diepe zucht slaakte.

Hij wierp een blik op zijn polshorloge.

Niet minder dan vijf minuten had de Staalkoning vermorst met een onvruchtbaar gepeins; een weergalozе uitzondering.

Snel ging hij weer aan zijn schrijftafel zitten, een monumentaal meubel op zich zelf, en ontstak de elektrische lamp.

Daarop drukte hij op een knop onder 't tafelblad en gelastte de binnentredende bediende, een bejaarde neger, in een eenvoudige livree gestoken, de gordijnen te sluiten.

Toen de man onhoorbaar op het dikke tapijt het vertrek verlaten had, schoof Fraser zijn gebeeldhouwde kantoorstoel wat dichtër bij en trok de papieren naar zich toe, waarmede het tafelblad overladen was.

Hij had ongeveer een half uur gewerkt, toen een licht gerucht hem deed opzien.

De deur werd geopend en een mooie jonge vrouw, gekleed in eenivoorkleurig avondtoilet, trad de werkkamer binnen en deed de deur direct dicht.

Haar golvend, lichtblond haar was keurig en met de grootste zorg gekapt. Haar grote reebruine ogen keken een weinig beschroomd en schichtig naar de man aan de schrijftafel.

— Ik stoor je toch niet, John? vroeg zij op zachte toon, terwijl zij nader kwam en haar kleine hand op de schouder van de Staalkoning legde.

Fraser vestigde slechts even zijn lichtgrijze ogen op het lieftallig gelaat zijner vrouw.

— Je weet wel, dat je mij nooit stoort, Helene, antwoordde hij.

De jonge vrouw liet een zacht lachje horen.

— En jij weet wel, John, dat dit maar een uitvlucht is. Ik stoor je immers altijd. Je bent altijd druk aan het

werk; het heugt mij niet dat ik een half uur ongestoord achtereen met je heb kunnen praten.

Fraser haalde enigszins ongeduldig de schouders op.

— Lieve schat, een man die aan het hoofd staat van een fabriek met zestigduizend arbeiders, moet zijn tijd zeer nauwkeurig indelen. Je weet wel dat ik niet gerust ben als ik niet zelf mijn oog heb laten gaan, over de stichting, die ik groot heb gemaakt, en uit het niets heb opgebouwd. Als ik niet werk zou alles daarginds in het dal in het honderd lopen.

— Maar je hebt toch wel vier procuratiehouders, riep de jonge vrouw verwijtend uit. Kunnen die dan je werk niet overnemen?

Fraser keek zijn jonge vrouw aan met een blik, waarin medelijden en verbazing te lezen waren.

Toen schudde hij langzaam het hoofd.

— Wij zijn nu acht jaren getrouwd, Helene, en nog altijd schijn je niet te begrijpen, dat ik dat niet kan doen. Niet alleen is het technisch onmogelijk, maar het zou mij ook zeer hard vallen, om iets van mijn werk uit handen te geven.

De jonge vrouw slaakte een zucht.

Haar armen waren slap langs het slanke lichaam neergevallen.

Zij hield het hoofd gebogen, toen zij hernam:

— Het is treurig, John, heel treurig.

Langzaam wendde hij zich om, om weer weg te gaan, want reeds had Fraser zich opnieuw over zijn werk gebogen.

Plotseling hief de Staalkoning het hoofd op.

— Dat is waar, Helene, ik vergat je te vragen, wat je eigenlijk kwam doen.

— Wat ik kwam doen? herhaalde de jonge vrouw op matte toon. Kan een vrouw de werkkamer van haar man niet binnen komen, zonder iets speciaals van hem te verlangen? Nu dan, ik kwam je zeggen, dat het tijd werd om je te kleden, of ben je misschien vergeten dat we vanavond bij de Howards zouden dineren?

John Fraser wierp ongeduldig zijn

pen neer, en sloeg een blik op zijn polshorloge.

Hij beet op zijn lippen en hernam korzelig:

— Als je de waarheid wilt weten, Helene, ja, ik had het vergeten. Die Howards interesseren mij trouwens niet, en dan staan zij zover boven mij, voegde hij er op bittere toon aan toe. Het zijn aristocraten, en ik ben maar de parvenu, John Fraser, die als krullen jongen is begonnen, ofschoon hij nu met nog een stuk of twintig andere mannen over het lot van Amerika kan beslissen.

De jonge vrouw kwam snel terug en sloeg haar armen om de hals van haar man.

— Zeg dat toch niet, riep zij uit. Je weet wel, dat je mij daar pijn mee doet. Ik heb je getrouwd toen wij beiden niets bezaten, en de hemel gawe dat het nog zo was. Ik haat al die rijkdom. Je weet niet wat je doet door je altijd zo alleen op te sluiten, en maar altijd te werken. Je zult er eens spijt van hebben, John, ik voel het.

Fraser maakte haar armen los en zei bijna ruw:

— Ik wil niet dat je dat zegt. Ik heb gewerkt voor jou. Ik heb gezwogen als een paard, dag en nacht, alleen omdat ik jou als een koningin boven alle anderen wilde zien tronen. En dan, ik ben een man, en ik moet werken. Veel en lang werken. Werk is mij even onmisbaar geworden als het ademen, en wat de Howards betreft, het spijt mij, maar je zult mij moeten verontschuldigen.

Fraser wees op de stapel papieren die voor hem lag en zei:

— Het is volstrekt noodzakelijk, dat ik aanstonds deze correspondentie afmaak. Ik moet nog minstens twintig telegrammen gereed maken voor verzending. De firma Hood and Hopkins heeft aanmerkingen gemaakt op een levering. In de ijzermijn van Sharltown woelt het en dreigt een staking. Dan hebben enige fabrieken zich verenigd, ten einde de prijs der spoorstaven te drukken. Kortom, ik zit tot over de oren in het

werk, en het zou mij grote schade kunnen berokken, als ik er nu uit moest. Doe mijn groeten aan de Howards, en amuseer je. Er zal zeker wel een van de aanwezige heren zo vriendelijk zijn, je te chaperoneren.

De jonge vrouw knikte zonder te antwoorden.

Zij wendde zich om, ten einde zich weer naar de deur te begeven, sprakeloos, en met gebogen hoofd, toen deze opnieuw open ging en een jonge man van omstreeks dertig jaar met een fraai besneden gebruid gelaat het vertrek binnenkwam.

— Zo, ben je daar, Burton, riep Fraser uit. Ben je ook al in rok?

— Natuurlijk, antwoordde de jongeman vrolijk. Wij zijn toch genodigd bij de Howards? Gaat gij dan niet mee?

— Neen, ik kan niet. Ik heb nog te werken, en je zou mij een groot genoegen doen, als je nog een half uur bleef. Je kunt dan mijn vrouw naar de stad brengen, en haar ook weer huiswaarts geleiden, ten minste als het niet te veel van je gevergd is, voegde hij er lachend aan toe.

Maar reeds had Fraser zich weer over zijn werk gebogen.

Hij wachtte het antwoord niet eens af, want het leek hem ondenkbaar toe, dat men zijn verzoek in de wind zou slaan.

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer Fraser, zei de jongeman, die als hoofd-ingenieur sedert enige jaren op de staalfabriek werkzaam was, terwijl hij zijn jas en hoed, die hij bij zich had, op een stoel legde.

Daar op wendde hij zich tot de jonge vrouw en zei op hoffelijke toon:

— Nog een half uur, lieve mevrouw, dan zal ik de eer en het genoegen hebben met u naar de stad te rijden. Wij zullen de chauffeur wat aansporen, en nog op tijd voor het diner komen.

Hij geleidde Helene naar de deur, en op de drempel wisselden zij, nogmaals een stomme blik.

Een blik, die John Fraser evenmin zag, want daartoe was hij al te zeer in zijn arbeid verdiept.

HOOFDSTUK II

DE MACHINETEKENING

Ofschoon Francis Burton de vorige avond pas laat met de auto van John Fraser was teruggekeerd, was hij de volgende ochtend op gewone tijd tussen de talloze fabrieksgebouwen om hier en daar inspectie te houden en tegenwoordig te zijn bij de opstelling van een nieuwe, pas aangekochte pletmachine.

Toch scheen het alsof hij niet zijn gewone aandacht bij het werk had.

Zijn jong gebruid gelaat had een nadenkende uitdrukking, en soms kwam een sombere gloed in zijn ogen.

De lunch werd door de jonge ingenieur meestal gebruikt op de villa op de top van de heuvel, omdat de Staalkoning geen minuut verloren wilde laten gaan en zelfs onder de maaltijd werkte, zijn secretaresse instructies gaf en met twee of drie van zijn ingenieurs nieuwe plannen besprak.

Het kwam dan ook zo goed als nooit voor, dat het echtpaar Fraser alleen aan tafel zat, want in ieder geval zat de jonge, bevallige juffrouw van gezelschap mede aan.

Helene Fraser was veel alleen en had zich bijzonder gehecht aan het gezelschap van Jessie Hackett, die door haar opgeruimd humeur en haar opgewektheid, menigmaal de neerslachtigheid van de jonge vrouw wist te verdrijven, die in miljoenen kon baden en alles had wat haar hart begeerde, behalve misschien de liefde van hare echtgenoot.

Toch, in de laatste tijd scheen, wellicht onder de invloed van de neerslachtige stemming harer meesteres, ook de vrolijkheid van Jessie Hackett te verminderen.

Zij lachte minder vaak dan vroeger, werd stiller en meer in zichzelf gekeerd.

Vruchteloos had Helene een paar maal gevraagd naar de oorzaak van deze verandering, maar een uitvlucht was het antwoord.

Toen had Helene, ten koste van een groot bedrag, in stilte eens een onderzoek laten instellen naar het verleden van haar juffrouw van gezelschap, in de hoop daarin de oplossing te vinden van de raadselachtige neerslachtigheid van het vroeger zo vrolijke, opgewekte jonge meisje.

De detectives, die zij op informatie had uitgestuurd, keerden allen met voortreffelijke inlichtingen terug wat het meisje betrof, maar betreffende de vader van Jessie Hackett waren de inlichtingen minder gunstig, die althans voor een gedeelte de neerslachtige stemming van het jonge meisje konden verklaren, hij was een dronkaard, die zijn vrouw mishandelde, en voor wie Jessie letterlijk gevlucht was.

Helene was echter nog niet tevreden gesteld.

Zij besloot het jonge meisje wat nauwkeuriger gade te slaan, hetgeen haar niet moeilijk zou vallen, daar Jessie bijna voortdurend in haar tegenwoordigheid vertoefde.

Op de dag volgende op het diner bij de Howards, nadat Francis Burton de vrouw van zijn patroon om twee uur 's nachts met de auto huiswaarts had geleid, kwam Jessie pas laat uit haar kamer te voorschijn en vroeg direct verlof zich weer te mogen terugtrekken, daar zij zware hoofdpijn had.

Dat moest ook wel het geval zijn, want het jonge meisje was zeer bleek en haar ogen schitterden koortsachtig.

— Als je ziek bent, Jessie, zei Helene vriendelijk, dan zal ik aanstonds de dokter laten komen.

— Neen, Helene, doe dat nog niet, zei het jonge meisje met een afwerend gebaar. Ik ben eenvoudig een beetje koortsig en ik heb wat hoofdpijn, ik zal een paar aspirientjes nemen en wat gaan liggen, dan ben ik zeker voor het diner weer in orde.

Dit korte gesprek had plaats gehad

in de eetkamer van de villa, waarvan de ramen eveneens op het dal uitzagen, omstreeks elf uur in de ochtend, enige uren nadat Fraser, die meestal geheel alleen ontbeet, om half acht 's morgens alweer aan het werk was gegaan in zijn werkkamer, die zich in de tegenovergestelde vleugel van het huis bevond.

De jonge vrouw stond voor het raam, en staarde naar de dikke rookwolken, die uit de fabrieksschoorstenen omhoog stegen, en de hemel over een groot gedeelte verduisterden.

— Zo is het ook in mijn hart, fluisterde de jonge vrouw. Het blauw is verdwenen, en niets dan rookwolken strijken erover.

De deur ging zacht open, en een zachte stem fluisterde:

— Helene.

De jonge vrouw wendde schielijk het hoofd om.

— Francis... Mijnheer Burton, zijt gij het? riep zij verschrikt. Gij wilt, gij zoekt zeker mijn man? voegde zij er verward aan toe.

De jonge ingenieur was binnen gekomen, en zijn gelaat tekende de hevigste ontroering.

Hij greep de hand van de jonge vrouw en trok haar van het raam weg.

— Je weet wel, dat ik om jou kom, Helene, om jou alleen, zei hij.

Hij trachtte de jonge vrouw aan zijn borst te trekken, maar deze rukte haar hand los en zei verschrikt:

— Om Gods wil, bedenk waar gij zijt.

— Wat kan mij dat schelen? riep Francis Burton hartstochtelijk uit. Laat iedereen het horen, dat ik je liefheb, je aanbid.

Onder het spreken was de jonge ingenieur voor Helene neergevallen en trachtte haar beide knieën te omvatten.

— Om Gods wil, sta op, riep de jonge vrouw met sidderende stem. Wat zou er gebeuren als mijn man binnenkwam.

— Ik ben niet bang voor hem, riep Burton op woeste toon. Hij is je niet waard. Hij werkt en werkt, en heeft

geen ogen voor de schatten van schoonheid en goedheid, die jij hem biedt. Hij is een machine, een automaat, die niet weet wat liefde is. Jij zelf, Helene, jij zelf hebt het mij gisteren in de auto bekend. O, nooit zal ik die hemelse ogenblikken vergeten. Jij hebt aan mijn borst gerust, en ik heb voor het eerst de zaligheid genoten je lieve lippen te mogen kussen.

— Herinner mij daar niet aan, mijnheer Burton, zei de jonge vrouw, terwijl zij de ogen sloot en naar een stoel wankelde. Herinner mij daar niet aan, zeg ik u, ik had het niet mogen doen, het was slechts.

— Dat was het niet, Helene, neen, je houdt van me, anders zou je niet hebben toegelaten wat je mij gisteravond toestond. Ik heb je gekust, daardoor ben je de mijne geworden.

Door zijn hartstocht vervoerd, trad hij opnieuw op de jonge vrouw toe en greep haar hand.

— Dit kan zo niet langer duren, Helene, zei hij hees. Ik wil je niet delen met een ander, al is die ander je man voor de wet. Kom, laat ons vluchten.

Weer trachtte hij de jonge vrouw naar zich toe te trekken, maar een gerucht in de gang deed hen hevig verschrikt uiteen gaan.

Helene snelde naar de deur en rukte deze open.

Op enige afstand kwam de negerbediende aandragen met een blad, waarop een visitekaartje lag.

Helene drukte de hand op haar boezem, om het hevig kloppen van haar hart tot bedaren te brengen en wenkte de neger, nam het kaartje, las de naam en legde het weer op het zilveren blad.

— Ga maar, Horrace, zei zij.

De neger verwijderde zich.

Helene Fraser deed moeite haar stem gewoon te doen klinken, toen zij zei:

— Dat is de uitvinder, die vandaag met zijn tekeningen bij John komt. Weet je er niet van?

De jonge ingenieur knikte toestemmend.

— Ja, zei hij, Fraser heeft er mij met enkele woorden over gesproken.

Die plannen zullen hem weer nieuwe rijkdommen in de schoot werpen. Als ik deze kans had gekregen, was ik met één slag een rijk man geworden, en dan Helene, dan zou ik niet aarzelen, maar je met mij meenemen, ver weg, hier vandaan, waar we een nieuw leven zouden kunnen beginnen.

De jonge vrouw wendde snel het hoofd om en keek Francis Burton aan:

— Ik wil niet, dat je dat nogmaals zegt, zei zij met bevende stem. Het is waar; ik heb mij gisteravond vergeten. Mijn gevoel van eenzaamheid, je tedere zorg voor mij, en misschien ook de opwinding van het bal hebben mij dingen laten doen... O, als John het wist, ik geloof dat hij mij zou vermoorden.

De jonge ingenieur haalde de schouders op.

— Daartoe houdt hij niet genoeg van je, zei hij minachtend.

— Dat is niet waar, kreunde Helene. Het kan niet waar zijn. Alleen zijn werk is tussen ons beiden gekomen, maar ik voel, dat hij nog steeds van mij is.

Op dit ogenblik naderden er weer snelle schreden.

De negerbediende trad binnen, na te hebben aangeklopt, en zei:

— Mijnheer Fraser verzoekt u bij hem te willen komen, mijnheer Burton.

— Ik kom aanstonds, zei de jonge man.

De neger verwijderde zich, en Burton deed enige schreden naar de jonge vrouw toe en vroeg op smekende toon:

— Ik zal je toch terugzien, Helene? Ik kan niet meer buiten je. Je moet de mijne worden. Ik zal al het geld bijeen zien te schrapen, dat ik kan machtig worden, en dan vluchten we samen ver weg. Neen, zeg nu nog niets. Je bent nu te opgewonden. Als de tijd gekomen is, kom ik je antwoord halen.

Nog eenmaal wierp hij haar een hartstochtelijke blik toe, daarop snelde hij het vertrek uit, al was hij zelf

bevreesd voor het vuur dat hem verteerde.

Toen hij de werkkamer van de Staalkoning bereikt had, stond deze op en tegelijk met hem verrees een man met reeds grijzend haar van zijn stoel, met een van de reusachtige sigaren van Fraser tussen de lippen.

— Burton, zo begon John Fraser, op zijn gewone, korte, zakelijke toon, deze heer hier, Robert Flint, heeft mij zoëven de plannen verkocht van een zijner uitvindingen, waarvan ik mij zeer veel voorstel. Wij krijgen het uitsluitend patent op een nieuwe machine voor het uitboren van kanonlopen, waardoor het werk minstens een derde gedeelte van de gebruikelijke tijd bekort wordt. Bovendien behoeft de machine door slechts enkele mensen bediend te worden. Hier zijn de plannen.

De Staalkoning hield met een zegevierend gebaar een rol papier omhoog.

— Je ziet dat ik ze nu in mijn brandkast sluit. Morgen zullen wij ze samen wel eens doorzien. Beste Burton, en hier liet de Staalkoning zijn stem tot een gefluister dalen, zodat alleen de jonge ingenieur hem verstaan kon, er zit voor enige miljoenen verdiensten aan.

Daarop hernam hij luid, terwijl hij de deur van de brandkast dicht drukte.

— A propos, ik heb de opzichter van de pietafdeling opdracht gegeven een paar van onze lieden weg te zenden, wegens dronkenschap en verzuim. Let er op, dat mijn bevelen worden uitgevoerd, wat ik je verzoeken mag.

Daarop stak hij de uitvinder, Robert Flint, de hand toe en schudde die hartelijk.

— Mijn waarde Flint, zei hij, ik word iedere dag overstelpt met plannen en ontwerpen, van zogenaamde uitvinders, die niets waard zijn. Het doet mij genoegen dat ik eindelijk een man heb ontmoet, die inderdaad iets bruikbaar heeft vervaardigd. Gij blijft hedenmid- dag bij mij eten.

HOOEDSTUK III

BIJTJDS ONTSNAPT

Twee dagen voordat dit alles onder de rook van New Orleans voorviel, speelde er zich in het hartje van Londen een gebeurtenis af, waarbij John Raffles, de Grote Onbekende, zeer nauw betrokken was, en waarbij het maar zeer weinig gescheeld had, of er ware wellicht voor goed een einde gemaakt aan diens avontuurlijke loopbaan.

Het was ongeveer twee uur in de nacht, toen twee heren in een avondtoilet gestoken, de hoed een beetje scheef op het hoofd, en blijkbaar een weinig onder de indruk van Bacchus, langs Oxfordstreet liepen.

Dicht bij Piccadilly Circus sloegen zij de Regent-street in.

Deze beide heren waren John Raffles, alias Lord Edward Lister, en zijn onafscheidelijke metgezel, Charles Brand.

Plotseling schenen zij beiden als door de grond gezonken te zijn.

Ter plaatse waar zij zich het laatst bevonden hadden, strekte zich de muur uit van een groot gebouw, in de muur waarvan zich een klein poortje bevond, waarin een lage deur bijna onzichtbaar was, en waar de beide mannen plotseling door verdwenen waren.

Raffles had dit deurtje zeer snel geopend met een valse sleutel, en de beide mannen stonden nu op een ruime binnenplaats, aan het einde waarvan zich een groot, somber gebouw verhief.

Bij een zijvleugel bevond zich een smalle brandtrap, door een ijzeren hekje afgesloten.

Met een zijner lopers had Raffles dit hek spoedig geopend, en de beide vrienden begonnen de trap te beklimmen, tot vlak onder de dakrand waar Raffles zonder moeite een deur opende, welke Brand weer zorgvuldig achter zich sloot.

De twee mannen stonden nu op een zolder, die blijkbaar werd gebruikt om er nu en dan wasgoed te drogen te hangen, althans er was een groot aan-

tal drooglijnen gespannen.

De beide mannen staken de zolder in zijn gehele lengte over en haalden intussen een paar grote tassen onder hun wijde regenmantels te voorschijn, waarin zich verschillende zonderling gevormde gereedschappen bevonden.

Een daarvan was een soort boor, welke Raffles tegen de stenen muur zette en met een slinger in snel ronddraaiende beweging bracht.

De boor ging, zonder enig gerucht te maken, vlug door de muur heen zo gemakkelijk als een mes dat door boter snijdt.

Vlak daarnaast boorde hij een tweede gat, en nu viel het hem zeer gemakkelijk, zonder lawaai te maken, een aantal stenen uit de muur te nemen, totdat er een gat was ontstaan, groot genoeg om hem door te laten.

De beide mannen schoven eerst hun tassen met werktuigen door de opening en kropen er toen zelf door.

— Nu zijn we in het hol van de leeuw, fluisterde Raffles.

— Waar staat de brandkast? vroeg Brand.

— Op de tweede verdieping, antwoordde Raffles.

De beide vrienden bevonden zich nu op de zolder van het aangrenzende huis, dat voor het grootste gedeelte als bankgebouw was ingericht.

Zonder enig gerucht te maken daalden de beide vrienden op hun vilten zolen de trappen af, tot zij de tweede verdieping bereikt hadden.

Hier gekomen deden zij hun masker voor, waarna Raffles een tamelijk brede gang in ging en eindelijk bleef staan voor een zware eikenhouten deur, waarvan het slot aldra onder zijn vaardige hand bezweek.

Zij bevonden zich in een groot, goed gemeubeld vertrek, dat als kantoor was ingericht, en waar in een hoek zich een zware brandkast bevond.

Voordat er tien minuten verlopen waren, was de zware kast geopend en de inhoud geledigd, die daarop verdween in een expresselijk daartoe meegenomen tas.

Zij gingen dezelfde weg terug, kropen door het gat, staken de zolder over, bereikten het bovenste portaal van de brandtrap, daalden deze af, liepen vlug over de binnenplaats van het gebouw en bereikten zo het poortje in de muur.

Buiten de muur, op straat, waren de zich verwijderende voetstappen van een politieagent te horen.

Maar ineens deed een ander geluid hen opschrikken, het geluid van een schel rinkelende alarmbel, en bijna tegelijkertijd werden enige vensters van het gebouw hel verlicht.

— Alle duijvels, Edward, fluisterde Brand verschrikt, ik geloof dat men al sporen van ons nachtelijk bezoek heeft gevonden.

— Daar ziet het tenminste wel naar uit, hernam Raffles laconiek. Kom, wij zullen ons hier niet lang ophouden, want het helse kabaal van die alarm-schel zal aanstonds de hele buurt uit de slaap wekken.

Hij draaide de sleutel in het slot van de kleine deur om en duwde deze open.

De beide vrienden stonden op straat.

Maar de politie-agent, die het gerinkel van de alarmbel gehoord en het licht gezien had, was direct op zijn schreden teruggekeerd, en stond nu vlak tegenover de beide mannen, die uit het poortje te voorschijn gekomen waren.

— Wat voeren jullie hier uit? vroeg hij op barse toon, terwijl hij naar zijn zaklantaarn tastte.

Het antwoord van Raffles was even snel, als afdoende; het bestond uit een geweldige kaakslag, die de agent tegen de grond wierp, waar hij stil bleef liggen.

— Gauw, Charles, zei Raffles, het gaat om ons hachje. Ik hoor al stappen achter ons.

— Hadden wij de auto maar meegenomen, klaagde Brand.

— Dat berouw konat te laat, amico,

tenminste als wij niet voort maken.

Met haastige schreden snelden zij de Regent-street uit, staken de Oxford-street dwars over en liepen de Cromwellstreet in.

Zij durfden evenwel niet al te snel te lopen, ten einde geen argwaan op te wekken.

Brand keek om, en zag een groepje agenten en enige late voorbijgangers, die hem blijkbaar op het spoor waren.

De agent, die Raffles zoëven had neergeslagen, liep aan het hoofd en wees naar hen.

Aldus achtervolgd en opgejaagd, bereikten de beide vrienden hijgend de zijstraat welke zich uitstreckte langs de muur, die het grote park omgaf, behorend bij de villa welke de Grote Onbekende onder de naam van Lord William Aberdeen bewoonde.

— Maar als wij nu binnengaan, Edward, hijgde Brand, dan stellen wij ons aan het grootste gevaar bloot. Men zal dan je dubbele rol onmiddellijk ontdekken.

— Wij hebben geen andere keus, bromde Raffles. Ik weet er wel wat op te vinden, en bovendien is het zo donker, dat men ons wel niet eens deze straat zal zien inslaan.

Onder het lopen doorzocht hij zijn zakken naar het sleuteltje, hetwelk paste op de kleine deur in de parkmuur, maar op enige passen van deze deur bleef hij plotseling staan.

— Vervloekt, riep hij uit.

— Wat is er? vroeg Brand verschrikt.

— Wat er is? Onder het lopen heb ik zeker het sleuteltje van de deur verloren.

— Maar je lopers dan? riep Brand uit.

— Die zaten in dezelfde zak. Ik heb ze niet meer.

— Maar wat moeten wij dan in 's hemelsnaam doen? riep Brand wanhopig.

— Over de muur klimmen, antwoordde Raffles kortaf. Vooruit.

Op een plek van de muur, welke Raffles en Brand alleen kenden, staken ontge stenen uit, die een goede voetsteun vormden.

Vlug als katten klommen de beide mannen hier tegen de muur op en lie-

ten zich aan de andere kant zakken, juist, toen er op een honderdtal meters afstand een revolverschot werd gelost.

— Dat was maar juist bijtijds, zei Raffles hijgend.

— Maar wat zullen wij doen? fluisterde Brand. Wij zitten hier als muizen in de val, men zal ons ten slotte vinden.

— Vast niet; zo'n vaart loopt het niet, hernam Raffles. De vijand is in ieder geval nog buiten de vesting.

Als hazen renden de beide mannen door het park naar het herenhuis.

Zij gingen naar binnen door een kleine deur en Raffles snelde naar het vertrek, waar zijn trouwe kamerbediende, Gaston, sliep.

Hij wakte de oude man, die zich verschrikt de ogen uitwreef en zijn meester met grote ogen aanstaarde en zei:

— Luister eens goed naar mij, Gaston. Mijn leven en mijn vrijheid lopen misschien gevaar als je je niet strikt aan mijn bevelen houdt.

— Grote Goden, mylord, zei de oude man bevend. Wat is er gebeurd?

— Het zou te lang duren om je dat te vertellen, Gaston, zei hij. Daartoe zal ik later wel eens gelegenheid hebben. Luister dus. Aanstands, misschien over enkele minuten, misschien nog eerder, zullen hier door het park heen enige mannen binnendringen, die mij achtervolgen. Het is echter ook wel mogelijk dat zij aan de voordeur aanbellen. Als zij mochten vragen waar Lord Aberdeen is, dan zeg je, dat die reeds zes dagen geleden naar Amerika is vertrokken.

— Ik zal zeggen wat gij mij beveelt, mylord, zei de grijsaard.

— Ga dan weer naar bed; over een week ben ik waarschijnlijk weer terug.

Intussen had Brand in de slaapkamer de beide valiezen gegrepen, welke altijd gepakt stonden, om in tijd van nood te dienen.

Daar voegde Raffles zich weer bij hem.

— Mee naar het park, riep de Grote Onbekende, terwijl hij Brand bij de arm greep en hem door de gang voorttrok.

— Maar wat ben je dan toch van plan? riep de jongeman uit.

— Wij gaan vluchten.

— Maar hoe dan? Het hele huis en het park zal nu reeds zijn afgezet.

— Laten zij hun gang gaan. Wij vertrekken met de vliegmaschine.

«De Duivel der Lucht» staat kant en klaar, op de open plek in het park, de accumulatoren zijn geladen, levensmiddelen en wapens bevinden zich aan boord, wij hebben niets anders te doen dan in te stappen en op te stijgen.

— En waar gaan wij heen?

— Naar Amerika. Daar zullen wij morgen zijn aangekomen. Denk je nu nog dat het alibi van Lord William Aberdeen niet goed in elkaar zit?

— Ik zeg niets meer, zei de jongeman.

— Houd dan nu je mond, want hier is de parkdeur en men zou misschien als wij te hard praten, onze stemmen kunnen horen.

De beide vrienden snelden zwiingend door het park, tot zij een open plek bereikten, te midden waarvan een aardig gevormde vliegmaschine stond, bijna geheel uit aluminium gebouwd, onder een soort tent van gegolfd plaatijzer en zeildoek, die in een ogenblik kon worden opgerold en verborgen in een met gras begroeid luik.

Nog geen volle tien minuten nadat zij over de muur waren geklommen, zaten de beide vrienden naast elkaar in de wonderlijke vliegmaschine, een van Raffles' schitterendste uitvindingen.

HOOFDSTUK IV

IN AMERIKA

Overdag zo hoog vliegend dat het volstrekt onmogelijk was hen van de schepen af te zien en des nachts dalende tot ongeveer twee duizend meter, stuurde Raffles, nu en dan afgewisseld door Brand, zijn vliegmaschine met onverminderde vaart door de lucht, op de Amerikaanse kust af.

Om de beurt sliepen de beide vrienden een paar uren.

Om negen uur in de avond van de volgende dag kreeg Raffles, die de stuurknuppel weer ter hand had genomen, de rossige lichten van New York in het oog en een half uur later vloog de « Duivel der Lucht » op bijna zes duizend meter hoogte, boven de wereldstad, die een Oceaan van pinkende lichten geleek.

Raffles stuurde de machine over de stad heen en landde pas, nadat New York reeds een honderdtal mijlen achter hen lag, op een punt, dicht bij de spoorlijn naar Chicago, in de buurt van een kleine plaats.

Daar er in Amerika reeds in die tijd ontzaglijk veel vliegmachines werden gebouwd en telkens nieuwe modellen werden beproefd, verwekte de landing op een stuk met prairiegras begroeid land, dicht bij het dorp, slechts weinig belangstelling.

De beide vrienden stegen uit, rekten zich de leden eens en begaven zich toen naar het dorp, waar zij de burgemeester te spreken vroegen.

Zij deelden deze mede dat zij de chauffeurs waren van een fabriek ver in het Westen, die een tocht van tien uren achter de rug hadden en vroegen hem verlot hun toestel in een schuur te mogen onderbrengen, daar er vrees bestond, dat het die nacht zou gaan regenen en zij geen kans zagen, wegens gebrek aan brandstof, het grote vliegveld Idlewild bij New York nog te bereiken.

De burgemeester gaf aanstonds zijn

toestemming om tegen een geringe vergoeding de machine onderdak te brengen en met de hulp van enige knechts, werd de « Duivel der Lucht » waarvan de vormen in het donker moeilijk te onderscheiden waren en waarvan de motor door een zeildoek aan al te nieuwsgierige ogen onttrokken was, naar een grote schuur gereden, waar wel vijf dergelijke machines zouden kunnen staan.

Met hun valiezen beladen begaven de beide vrienden zich daarop naar het enige logement dat het dorp rijk was.

Zij begaven zich vroeg ter ruste, maar niet dan nadat zij aan de chauffeur van Lord William Aberdeen, Henderson, die zes dagen geleden met een nieuw gebouwd stoomjacht van zijn meester naar Baltimore was overgestoken, een telegram hadden gezonden van de volgende inhoud:

« Lord William Aberdeen, zoëven aangekomen. Ga morgen vroeg met de eerste trein naar New York, Armstrong Hotel ».

De vermoedens van de reis deden de beide vrienden spoedig instapeen.

Om acht uur in de ochtend stonden zij op en begaven zich aanstonds weer naar de burgemeester, aan wie zij te kennen gaven, dat zij, of iemand die namens hen gezonden zou worden, binnenkort terug zou komen om de machine te demonteren, daar er een paar onderdelen kapot waren.

Nadat dit alles was geregeld, gingen de beide vrienden naar het station en stapten in de trein naar New York.

Zij kwamen daar omstreeks tien uur in de ochtend aan en begaven zich met hun onafscheidelijke valiezen naar het Armstrong Hotel, in de Fifth Avenue gelegen.

Nog dezelfde dag stond in alle bladen van de U.S. te lezen, dat de bekende Engelse filantroop, Lord Aberdeen, met zijn nieuw jacht « De Meteor »

In Amerika was aangekomen, om daar deel te nemen aan de aanstaande wedstrijd voor stoom- en motorjachten.

Aldus had de Grote Onbekende zich een alibi weten te scheppen dat voor de slimste Londense politiebeambte wel afdoende moest zijn.

Hij had zich door een paar dozijn journalisten laten interviewen, zijn portret verscheen in honderd bladen en geen enkele politiebeambte zou het in het hoofd hebben gekregen, te vermoeden dat een sterfelijk mens in nauwelijks anderhalve dag naar Amerika zou kunnen oversteken. In die dagen waren vliegtochten over de oceaan nog betrekkelijk zeldzaam en duurden veel langer.

Waar Raffles op gerekend had geschiedde ook.

De achtervolgers van de beide inbrekers hadden aan de voordeur in de Cromwellstreet aangebeld en de oude bediende ondervraagd.

Deze had geantwoord wat hem was opgedragen door zijn meester en daarna hadden de agenten het grote park doorzocht, evenals het huis, natuurlijk zonder iemand te vinden.

En als zij ook een ogenblik hadden mogen vermoeden, dat de beide inbrekers in de grote villa thuis hoorden en dus niemand anders dan Lord William Aberdeen en een medeplichtige moesten zijn, dan zou deze onzinnige veronderstelling reeds twee dagen later te schande zijn gemaakt door de telegrafische berichten uit Amerika.

Nadat de beide vrienden enige inkoop hadden gedaan en op hun gemak hadden geluncht in een groot restaurant aan de Broadway, nam Raffles een nummer der «New York Herald» ter hand.

Plotseling slaakte hij een lichte kreet van verbazing en schudde hij het hoofd.

— Wat is er? vroeg Brand die bezig was met het schillen van een appel.

— Wel, ik lees hier een bericht, dat ik niet anders dan sensationeel kan noemen.

— Laat eens horen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Wel, er is gister nacht een in-

braak gepleegd in het particulier kantoor van John Fraser.

— Wat, van de Staalkoning?

— Juist.

— En is er veel gestolen?

— Ja, nogal. Geld en bovendien de tekeningen van een nieuwe machine, welke de Staalkoning juist had aangekocht.

— Wat nog meer?

— Hij zelf is zwaar gewond.

— Enig spoor van de daders?

— De dader is al gepakt. Het is een jonge ingenieur, een zekere Francis Burton.

— Maar waarom stel jij zulk een belang in die zaak? vroeg Brand.

— Omdat ik de vrouw van John Fraser zeer goed ken. Zij is een Engelse, met wie ik enige jaren geleden te Londen heb kennis gemaakt, zij is van eenvoudige afkomst, maar zeer muzikaal en heeft een zeer goede opvoeding genoten.

Raffles keek het blad opnieuw in en vervolgde toen:

— Wij zijn hier in Amerika en ik behoef je dus niet te zeggen, dat het geval, vooral nu het een van de meest bekende en rijkste Amerikanen geldt, haarfijn is uitgeplozen en dat men er dingen heeft bijgehaald, die met de eigenlijke zaak volstrekt niets uitstaande hebben, maar die de sensatiezucht van het publiek prikkelt.

— Wat dan wel?

— Men heeft er de echtelijke verhouding van John Fraser en zijn vrouw bijgehaald en als men maar een weinig tussen de regels leest, dan zou men tot de conclusie komen, dat de verhouding tussen Helene Fraser en de gearresteerde ingenieur niet helemaal in orde is.

— Ja, dat is zeker echt Amerikaans, beaamde Brand. Is de politie hier goed?

— Niet beter of slechter dan de Engelse, antwoordde Raffles schouderophalend. Echter moet ik er aan toevoegen, dat ze helaas, heel wat gemakkelijker is om te kopen. Wij zijn hier in het land waar de macht van de dollar onbepert is.

Raffles wilde het blad opvouwen,

maar bedacht zich, ten einde het verslag nog eens in zijn geheel aandachtig over te lezen.

— De zaak schijnt Helene Fraser zeer te hebben aangegrepen, begon hij weer.

Brand keek Raffles zwijgend aan; hij begreep reeds wat er zou volgen.

Raffles wierp het blad neer, ging naar Brand toe, greep hem bij de schouders en riep uit:

— Wat zou je denken van een reisje naar New-Orleans?

— Ik dacht het wel, zei Brand lachend.

— Nu, ik heb er in het geheel niets tegen, hernam Brand. Nemen we Henderson mee?

— Ja zeker. Wij kunnen hem misschien best gebruiken.

Met zijn gewone voortvarendheid had Raffles spoedig alles voor de reis in orde gebracht.

Niet alleen voelde hij zich aangetrokken door de misdaad zelve, en door de omstandigheden, waarvan zij vergezeld was gegaan, maar ook wenste hij een vrouw in haar verdriet te troosten, die hij vroeger goed had gekend en hooggeacht.

Henderson werd op de hoogte gesteld en maakte zich eveneens reisvaardig.

Het speet de brave chauffeur dat met de vliegmaschine niet tegelijkertijd een auto was overgekomen en dat Raffles blijkbaar niet van zins was er te New York een te kopen, maar de reis per trein wilde doen.

Binnen enkele uren, nadat Raffles zijn besluit had genomen, was alles gereed voor het vertrek.

De drie mannen namen plaats in een coupé van de trein, die hen in twee dagen naar New Orleans zou brengen.

Die dag bereikten zij, over Washington reizende, de stad Richmond, des nachts reisden zij door, waarbij zij gebruik maakten van de slaapwagens en in de namiddag van de volgende dag bereikten zij de stad Atlanta.

Laat in de nacht stopte de trein eindelijk in het station van New-Orleans.

De drie mannen, tamelijk vermoeid door de lange reis, begaven zich aanstonds naar het grootste hotel van de stad en daar het duidelijk was dat er zo laat in de nacht toch niets meer te doen viel, kozen zij de wijste partij en gingen naar bed om krachten voor de volgende dag op te doen.

HOOFDSTUK V

RAFFLES BIEDT ZIJN HULP AAN

Vroeg in de ochtend van de volgende dag waren Raffles en Brand op de been.

Bij de kelner, die hun bij het ontbijt bediende, informeerden zij naar de beste en snelste wijze om de fabriek van John Fraser te bereiken.

Zij huurden een auto en spoedig ging het in snelle vaart naar Staalstad.

Zelfs Raffles, die toch in zijn veelbewogen leven heel wat gezien had, geraakte onder de indruk van de machtige fabriek, die uit een geheel dorp, ja zelfs uit een flinke stad bestond.

Langzaam reed de auto, door Hen-

derson bestuurd, de kronkelende weg op, die van het dal naar de imponerende villa van de Staalkoning voerde.

Toen de auto stopte voor de grote zuilengaansterij kwam een bediende toesnellen, die het portier opende.

Raffles gaf de man zijn kaartje en verzocht dit aan de vrouw des huizes te brengen.

Intussen stapten de drie vrienden uit.

Met een glimlach bekeek Raffles de overdadige pracht, die hen omringde.

De knecht was hen intussen voorgegaan naar de vestibule die haar licht ontving door een koepelgewelf, van

kunstig gesloepen en gebrandschilderd glas.

Daar verzocht hij hun plaats te nemen op een der fraai bewerkte banken en verdween daarop met het kaartje.

Raffles en Brand wierpen een nieuwsgierige blik om zich heen.

Overal in de ruime hal, die met prachtig cararisch marmer bekleed was, stonden zullen van dezelfde steensoort, of van onyx, die sierlijke vazen droegen, of wel beelden, kostbare copieën van de meesterwerken in het Louvre te Parijs en de musea te Rome en Venetië.

De wanden waren beschilderd met fijn, rose geverfd sandelhout, in vakken verdeeld, waarvan het bovengedeelte door een meesterhand beschilderd was met tafereelen uit de mythologie, waarbij die, waarin Vulcanus de hoofdrol speelde, verreweg in de meerderheid waren.

In het midden van de hal lag een Perzisch tapijt, uit een stuk geknoopt, en dat door John Fraser ten geschenke was gegeven op een van haar verjaardagen.

Toen Brand en Raffles dit alles op hun gemak hadden bekeken, keerde de bediende terug, en zei:

— Mevrouw zegt, dat zij zich eigenlijk niet in een toestand bevindt, om gasten te ontvangen, mylord, maar zij wil voor u een uitzondering maken omdat zij het zeer op prijs stelt, dat gij die lange weg van New York hierheen hebt afgelegd, om haar te komen bezoeken.

— Wist mevrouw dat ik te New York vertoefde? vroeg Raffles.

— Zeker mylord, het heeft toch in alle bladen gestaan.

Raffles knikte.

— Dat is waar, dat had ik bijna vergeten, zei hij. Nu, wijs ons de weg maar.

De bediende ging de beide bezoekers voor en besteeg de statietrap, op zich zelf een wonder van houtsnijkunst.

Hun schreden waren onhoorbaar, daar hun voeten wegzonken in de dikke smyraloper.

Op de eerste verdieping aangekomen, sloeg de bediende een brede gang in

en bleef eindelijk staan voor een hoge brede deur met zware koperen knop.

Hij opende de deur en verzocht de bezoekers binnen te gaan.

— Lord William Aberdeen uit Londen.

De naam van Charles Brand was niet genoemd en de bediende meende dan ook ontslagen te zijn van de plicht om die aan zijn meesteres te noemen.

In dit vertrek bevond zich Helene Fraser in een eenvoudige donkere japon gekleed.

Haar gelaat was zeer bleek, en aan haar ogen was te zien, dat zij vele en bittere tranen vergoten hadden.

De jonge vrouw kwam met uitgestoken hand op Raffles toe.

— Het is heel vriendelijk, mylord, dat gij gekomen zijt, zei zij met zachte stem. Gij hebt natuurlijk van het ongeluk dat ons getroffen heeft gelezen?

— Ja mevrouw, en daarom juist ben ik gekomen. Misschien kan ik u van nut zijn. Maar sta mij toe, dat ik u mijn vriend, mijnheer Charles Brand voorstel, die zich het genoeg niet heeft kunnen laten ontnemen, mij te vergezellen.

Helene Fraser stak ook Brand haar hand toe en zei met trillende stem:

— Ik dank u vrienden, ik voel, dat gij vrienden zijt, ik weet het bovendien, mylord, uit vroeger jaren.

— Gij hebt mij dus nog niet vergeten? vroeg Raffles glimlachend.

— Wie u eenmaal gekend heeft, mylord, die vergeet u nooit meer, zei de jonge vrouw eenvoudig.

— Welnu mevrouw, als dat zo is, zoudt gij mij dan niet willen veroorloven u bij te staan in deze moeilijke uren. Uw man is immers zwaar gekwetst naar ik lees.

— Inderdaad, mylord, fluisterde de jonge vrouw. De inbreker heeft hem zo zwaar aan het hoofd geraakt, dat hij pas enige uren geleden uit zijn bewusteloosheid is ontwaakt. Er mag hem echter nog geen verhoor worden afgenomen. Hij moet nog minstens een dag volkomen rust genieten, alvorens men hem vragen zal mogen stellen.

— Wel, mevrouw, dan zal de zaak

naar ik hoop, spoedig geheel zijn opgehelderd, hernam Raffles. Uw man zal de inbreker natuurlijk aanstonds kunnen noemen.

De jonge vrouw werd zo mogelijk nog bleker en boog het hoofd.

Dadelijk daarop steeg een vlammend rood in haar wangen op.

— Hebt ge dan het verlag van de misdaad niet gelezen, mylord? vroeg zij zo zacht, dat zij bijna niet te verstaan was.

— Dat heb ik, mevrouw, antwoordde Raffles.

— Welnu, dan moet gij ook weten, dat men de ingenieur Francis Burton reeds als de dader gearresteerd heeft.

— En gij mevrouw, gelooft gij dat hij de dader is?

De jonge vrouw zweeg, maar twee dikke tranen drupten uit haar ogen.

— Ik weet niet wat ik zeggen moet mylord, stamelde zij. Het is zo vreselijk als men iemand moet verdenken, die, die altijd tot onze vrienden heeft behoord.

— Maar als hij eens niet uw vriend was, mevrouw, zoudt gij hem dan verdenken?

Weer boog Helene Fraser het hoofd; toen knikte zij langzaam en bevestigend.

— Welke zijn de aanwijzingen tegen hem, als ik vragen mag? ging Raffles voort. Ja, ik weet het mevrouw, het zal u moeilijk vallen om hier op te antwoorden, want ik meen gelezen te hebben, dat de jonge Burton als het ware een huisvriend was, maar toch zoudt gij er goed aan doen u daarover heen te zetten en mij alles mede te delen.

— Maar denkt gij dan, mylord, dat u hem daardoor kunt helpen?

— Het is althans niet onmogelijk, mevrouw, vervolgde Raffles. Er zijn in deze zaak enige bijzonderheden, die zeer belangwekkend zijn en die stellig een nader onderzoek vereisen. Zo zou ik u, bijvoorbeeld, wel eens willen vragen, waar zich de blauwdrukken bevinden, die Burton zou hebben gestolen.

Helene Fraser haalde de schouders op.

— Ik weet het niet, mylord. De po-

litie weet het trouwens evenmin. Bij een huiszoeking in zijn woning heeft men niets gevonden. Maar hij kan tijd hebben gevonden om het een en ander te verbergen.

— En het geld?

— Ook daarvan is niets teruggevonden.

— Dunct u dat niet vreemd?

Helene Fraser wreef zich met de hand over het voorhoofd.

— Ik heb er niet diepgaand over nagedacht, mylord, zei hij toen aarzelend, terwijl haar ogen schichtig rondkeken. Het is wel vreemd, maar misschien zou hij het geld aan een medeplichtige hebben kunnen geven.

— Ook dat is natuurlijk mogelijk, hernam Raffles. Bevindt zijn woning zich hier ver vandaan als ik vragen mag?

— Neen, hij woont hier zeer dicht bij. Gij moet zijn huis voorbij zijn gekomen, als gij met de auto uit New Orleans hier zijt gekomen.

— Waarmede is de wond aan uw man toegebracht?

— Met een zware Engelse sleutel, die alleen voor de grootste machines gebruikt wordt. De sleutel lag in de kamer van mijn man naast de geopende brandkast.

— Hoeveel is er gestolen?

— Ruim honderd twintig duizend dollar.

— Nu nog deze vraag, mevrouw, waaruit leidde de politie af dat Francis Burton de schuldige moet zijn?

— Uit de verschillende getuigenissen, mylord. Een paar dagen geleden kwam Robert Flint, een uitvinder met het plan van de bewuste machine, om het aan mijn man te tonen. Welnu, van dat plan wist niemand anders iets af als Robert Flint, Francis Burton, mijn man en ik.

— En was dat de enige aanwijzing?

De jonge vrouw scheen met haar antwoord te aarzelen.

Weer werd haar gelaat beurtelings rood en bleek.

Toen stamelde zij:

— Drie van onze werklieden hebben hem herkend, toen hij laat in de

avond op de dag van de misdaad de kleine tuindeur opende. Zij koesterden echter geen verdenking, want het was algemeen bekend, dat Burton de sleutel van die deur had, zodat hij niemand behoefde lastig te vallen, als hij zich van zijn huis naar het onze begaf.

— Hebben die werklieden hem nog verder gevolgd?

— Neen, zij zagen hem langs het tuinpad naar de zijdeur gaan, waarvan hij eveneens een sleutel bezit.

— Uw man stelde dus wel groot vertrouwen in zijn hoofdingenieur?

— Onbeperkt vertrouwen, mylord, antwoordde de jonge vrouw. Hij kwam hier dagelijks aan huis.

— Hoe laat was het ongeveer, dat die drie werklui hem zagen?

— Zij zeggen dat het omstreeks half een in de nacht moet zijn geweest, want het sloeg een uur op weg naar hun huis.

Raffles bedankte haar voor het onderhoud en wilde opstaan, toen er op de deur werd geklopt.

Even later trad de negerbediende binnen.

Daarop wendde zij zich tot Raffles met de opmerking:

— Twee onzer bedienden zijn voortdurend op het politiebureau en moeten mij onmiddellijk op de hoogte komen stellen van de vorderingen welke het onderzoek maakt.

— Wees dan zo goed u niet aan onze aanwezigheid te storen, mevrouw. Ik geloof, dat uw bediende iets belangrijks heeft mede te delen, naar zijn gedrag te oordelen.

— Is dat zo, James? vroeg de jonge vrouw vol spanning. Weet je iets nieuws?

— Ja, mevrouw, antwoordde de bediende. De politie heeft opnieuw een huiszoeking gedaan bij mijnheer Burton en... en... men heeft in de zak van zijn overjas de tekeningen van de nieuwe machine gevonden.

De jonge vrouw slaakte een doffe kreet.

— Dus toch, mompelde zij.

Zij liet zich in een stoel vallen en bedekte het gelaat met de handen.

Raffles trad op de neger toe, leg-

de hem de hand op de schouder en vroeg:

— Wanneer is dat gebeurd? Ik ben een vriend van mevrouw, je kunt vrij uit spreken.

— Vanochtend omstreeks negen uur, mijnheer.

— Weet je nog iets meer?

— Neen, mijnheer, dat is alles. Het couvert met papieren is op het ogenblik bij de commissaris van politie.

De bediende wierp een meewarige blik op zijn meesteres en verliet toen hoofdschuddend het vertrek.

Raffles trad op de ineengedoken gestalte toe en zei:

— Dit is inderdaad een zeer ernstige tijding, mevrouw, en toch meen ik u niet alle hoop te ontnemen.

— Maar waarop kunnen wij nu nog hopen, mylord? riep de jonge vrouw wanhopig uit, het bewijs is nu toch geleverd.

— Ik erken mevrouw dat de vondst van het document zeker zeer bezwaarlijk is voor Francis Burton. Ik verbaas er mij alleen over dat het nu pas is ontdekt, terwijl er toch reeds gisteren en eergisteren een huiszoeking in zijn woning heeft plaats gehad. En het geld? Dat schijnt men nog steeds niet gevonden te hebben.

Op dit ogenblik liet zich uit het naburig vertrek een zacht gekreun horen.

De jonge vrouw sprong op.

— Wat is dat? vroeg Raffles.

— Mijn man, antwoordde de jonge vrouw. Verontschuldigt mij een ogenblik. Ik moet dadelijk gaan zien of hij iets verlangt.

— Mag er nog niemand bij hem worden toegelaten?

— Vandaag nog niet, morgen misschien, maar slechts nu en dan, zodat het hem niet vermoeit.

De jonge vrouw was onder het spreken naar de tussendeur gegaan en opende deze, om een paar minuten later terug te keren.

Er lag een gelukkige glans in haar ogen.

— Hij heeft mij herkend, fluisterde zij. God zij geloofd.

Raffles greep de hand van de jonge vrouw.

— Het is gelukkig dat de eerste blik van uw man, nadat hij weer tot bewustzijn is gekomen, zijn vrouw heeft gegolden. Maar nu wil ik u niet langer lastig vallen. Ik wens u kracht en sterkte in deze droeve dagen. Sta ons toe, dat wij u van tijd tot tijd komen bezoeken en dat wij het onze er toe bijdragen deze zaak op te helderen.

— Op te helderen, mylord? riep de jonge vrouw uit. Denkt gij dan werkelijk dat hier nog iets opgehelderd moet worden?

— Dat denk ik inderdaad, mevrouw. Deze zaak is werkelijk niet zo eenvoudig als zij zich op het eerste gezicht voordoet. Maar daarover spreken wij later, gij kunt mij dan tevens eens voorstellen aan de leden van uw gezin.

— Wij zijn slechts met ons beiden, mylord, antwoordde de jonge vrouw glimlachend.

— Maar gij zult toch wel huisgenoten hebben?

— Alleen mijn gezelschapsjuffrouw.

— Welnu dan, mevrouw, houd moed; dat is alles wat ik u voor het ogenblik zeggen kan.

Raffles en Brand namen afscheid en werden door de bediende uitgelaten.

Voor de deur stond Henderson nog steeds met de auto te wachten.

Raffles scheen te aarzelen of hij zou instappen.

Toen zei hij:

— James, we zijn hier op het ogenblik in Staalstad. Smeden is een werkje dat dorstig maakt, dus er zullen hier wel heel wat gelegenheden zijn om een druppel te drinken. Breng de auto ergens naar een garage, ga dan wat eten. Je kunt ons weer wachten voor deze villa.

— Hoe laat, mylord?

— Om drie uur ongeveer, zei Raffles.

— Ik zal er zijn, mylord.

Henderson knikte en het volgende ogenblik was de auto in een kromming van de weg verdwenen.

— Blijven wij hier? vroeg Brand enigszins verbaasd.

— Ja, ik wil de fabrieken eens wat nader bekijken.

— Is er veel belangwekkends te zien?

— Zeer veel. Zij behoren tot de grootste van Amerika en misschien wel van de gehele wereld.

— Hoor eens, Edward, riposteerde Brand, je doet dat natuurlijk niet zonder een bepaald plan. Zeg mij eens eerlijk wat je van de zaak denkt.

— Met genoegen. Ik erken dat de bewijzen tegen Francis Burton, zeer ernstig zijn. Men heeft hem op een zeer ongewoon uur de villa zien binnengaan, als wapen werd een Engelse sleutel gebruikt, die men ook vaak in de handen van ingenieurs ziet, en ten slotte heeft men het onvreemde machineproject in zijn jaszak gevonden. En toch, dat alles is voor mij niet voldoende.

— Niet voldoende? herhaalde Brand verbaasd.

— Neen.

— Maar wat mankeert er dan aan het bewijsmateriaal?

— Daaraan mankeert om te beginnen het geld, antwoordde Raffles lachend.

— Maar Edward, mevrouw Fraser maakte toch zelf de opmerking, dat hij dat wel aan een medeplichtige kan hebben gegeven?

Raffles schudde het hoofd.

— Dat wil er bij mij niet in. Hoe langer ik er over nadenk, hoe onwaarschijnlijker mij dat voorkomt. Iemand die zulk een buitengewoon hoog bedrag aan een medeplichtige geeft op gevaar dat hij er met het geld van doorgaat, dat vind ik wel wat vreemd, temeer daar de politie twee dagen lang zijn woning van onder tot boven doorzocht heeft en pas vanochtend de papieren heeft ontdekt op een plaats, waar men ze toch, dunkt mij, aanstonds had moeten vinden bij een enigszins nauwkeurig onderzoek.

Brand krabde zich achter de oren.

— Ja, alles wel beschouwd, is dat wel wat zonderling, zei hij. Maar daar tegenover staat, dat behalve Flint, alleen mevrouw Fraser en Burton iets van de transactie af wisten.

Raffles knikte.

— Dat is waar, en dat is zeker een belangrijk punt, misschien het ernstigste, dat er tegen hem is aan te voeren. Hoe het zij, ik wil hier iets nadiers van weten.

— Wat wil je het eerst doen?

— De drie agenten, die de huiszoeking hebben gedaan, ondervragen.

— Zal men je dat toestaan?

— Waarom niet? Ik ben een goed vriend van mevrouw Fraser en ik vraag het toch slechts ten bate van de arrestant.

Onder het spreken waren de beide mannen de weg naar het dorp ingeslagen.

Niet zonder enige moeite gelukte het Raffles en Brand de weg naar het hoofdbureau van politie te vinden.

Nadat Raffles zijn kaartje had getoond, werd hij bij de hoofdcommissaris binnengelaten.

In enkele woorden legde hij deze zijn verlangen bloot.

De commissaris van politie trok een

bedenkkelijk gezicht.

— Mylord, zei hij, feitelijk ga ik buiten mijn bevoegdheid, als ik u de gelegenheid geef de drie agenten te ondervragen. Maar daar ik zelf tot de vrienden van Francis Burton behoort, en niets liever zou zien dan dat zijn onschuld bewezen werd, zal ik het toestaan. Echter mag de ondervraging niet anders geschieden dan in mijn aanwezigheid.

— Ik verlang niets liever, mijnheer de commissaris, riep Raffles uit. Zoudt gij zo goed willen zijn, de drie mannen dadelijk te laten roepen?

— Aanstonds, mylord.

De commissaris drukte op een bel en gelastte de binnentredende brigadier de drie agenten te roepen, die die ochtend de huiszoeking onder leiding van de inspecteur hadden verricht.

De brigadier verwijderde zich en even later traden drie stoere politie-agenten het vertrek binnen.

Enigszins verwonderd keken zij de beide vreemdelingen aan.

HOOFDSTUK VI

RAFFLES ZET ZIJN ONDERZOEK VOORT

— Luistert eens, mannen, zo begon de commissaris. Deze heer is een vriend van Mr. Fraser en hij stelt groot belang in de zaak van de gestolen tekeningen. Geef hem op de vragen, die hij u gaat stellen zo uitvoerig mogelijk antwoord.

De drie agenten salueerden als zwijgend antwoord.

De commissaris en zijn griffier steunden het hoofd in de hand en luisterden toe.

Raffles richtte zich tot de eerste agent.

— Gij hebt vanochtend een huiszoeking gedaan in de woning van ingenieur Burton, nietwaar?

— Ja, mijnheer, antwoordde de man.

— Hoe laat was dat?

— Negen uur, mijnheer.

Maar de middelste agent schudde het hoofd.

— Zo laat was het nog niet, zei hij beslist. Het kan nauwelijks half negen geweest zijn.

— Ben je dwaas, Johnson, riep nu de derde agent verbaasd uit. Half negen? Het liep eerder naar half tien.

En vrij drukkend stilswijgen volgde op deze woorden.

Raffles speelde met zijn potlood en wierp de commissaris glimlachend een veelzeggende blik toe.

Deze schoof enigszins ongeduldig in zijn stoel heen en weer en merkte nu op!

— Ik geloof niet dat het uur van het onderzoek er veel toe doet, vindt gij wel, mylord?

— Ik weet niet of het wel zo onbelangrijk is, antwoordde Raffles langzaam, maar in ieder geval wil ik er uw aandacht op vestigen, dat ik van

deze drie beambten drie verschillende antwoorden heb ontvangen, op één en dezelfde vraag.

Weer volgde een kortstondig stilzwijgen.

Toen vervolgde Raffles:

— Wij zullen nu deze kwestie laten rusten en gaan over tot het volgende punt. Ik zou namelijk willen weten wie van de drie agenten voor het eerst de overjas vond, waarin men de tekening ontdekte.

— Dat was ik, mijnheer, antwoordde de agent die met Johnson was aangesproken.

— Van welke kleur was de jas? vroeg Raffles.

— Het was een beige overjas, mijnheer, met grote lapellen en een brede fluwelen kraag.

De derde agent keek zijn makker verbaasd aan.

— Noem jij dat beige? Het was een bruine jas. En van een fluwelen kraag heb ik niets gezien.

Weer vertoonde zich hetzelfde eigenaardige glimlachje om Raffles' lippen.

Daarop wendde hij zich tot de derde agent en vroeg:

— Hebt gij de jas ook gezien?

— Zeker, mylord, ik was het die het document in de binnenzak ontdekte.

— Welke kleur had de jas, denkt gij?

— Licht grijs, zou ik zeggen, mijnheer.

De commissaris van politie, blijkbaar tamelijk uit zijn humeur, trommelde senauwachtig op het tafelblad.

Blindelijk hernam Raffles, terwijl zijn ogen olijk tintelden:

— Wij zeggen dus, dat het uur, waarop het onderzoek begon varieert van half negen tot half tien, en dat de jas licht grijs was met een kraag van fluweel, beige of bruin, waarbij het in het midden blijft of de kraag van fluweel was of niet.

— Neem mij niet kwalijk, mylord, viel de commissaris hem nu enigszins ongeduldig in de rede. Ik ben van oordeel dat de kleur van de jas er weinig toe doet, want het staat onomstotelijk vast, dat zij aan ingenieur Burton toe-

behoort.

— Wie heeft dat verklaard? vroeg Raffles, zonder zich van zijn stuk te laten brengen.

— Ten eerste mevrouw Fraser, ten tweede haar gezelschapsdame, miss Hackett, ten derde een paar arbeiders en als u dat soms nog niet voldoende mocht zijn, ten vierde Francis Burton zelf.

— Nu, dan zijn wij het daaromtrent dus eens, ging Raffles voort.

Hij noteerde een en ander en vervolgde toen, terwijl hij zich opnieuw tot de agenten wendde:

— Gij hebt volstrekt geen wanorde in de kamer aangetroffen?

— Volstrekt niet, mylord, antwoordde de toegesproken agent, die de vreemdeling met deze titel had horen toespreken.

— Waar hing de jas?

— In een kleerkast.

— Was die kast op slot?

— Neen, mylord, de deur stond zelfs aan.

Raffles wisselde een snelle blik met Brand, die het gesprek aandachtig volgde.

— Bevestigt gij die waarneming? zo wendde hij zich tot de beide andere agenten.

De twee politie-beambten knikten.

— Ja, mylord, zel een hanner, daar omtrent kan geen verschil van mening bestaan, de deur stond omstreeks een handbreed open.

— Nu goed, merkte de commissaris snel op, blijkbaar in het besef dat zijn ondergeschikten bezig waren een dwaas figuur te slaan, in ieder geval staat het vast dat de deur niet op slot was en zelfs niet gesloten. Ik kan echter volstrekt niet inzien, mylord, welk nut het voor ons onderzoek zou kunnen hebben, dat wij dit weten. De papieren zijn gevonden in een jas van Francis Burton. De rest doet er zeer weinig toe, naar ik meen.

— Misschien hebt gij wel gelijk, hernam Raffles kalm.

Hij noteerde weer iets in zijn notitieboekje en wendde zich toen tot de commissaris met de vraag:

— Er is immers in het geheel geen geld in de woning van de ingenieur gevonden?

— Geen honderd dollar, mylord. Burton was gewoon zijn geld aanstonds naar de bank te brengen.

Raffles keek op.

— Weet gij ook of hij veel geld op de bank had staan?

— Daar heb ik onderzoek naar gedaan, mylord. Ja, de som is tamelijk groot. Burton verdiende een goed salaris, was spaarzaam en heeft enige malen gelukkig gespeculeerd. Het bedrag van zijn tegoed was ongeveer zestig duizend dollar.

— Hebt gij dit alles zelf bij de bank geïnformeerd?

— Neen, ik heb het gehoord van Miss Hackett.

— Zo? Wist die jongedame dat dan zo nauwkeurig.

De commissaris van politie haalde de schouders op.

— Dat is zo verwonderlijk niet. Miss Hackett is al minstens drie jaren gezelschapsdame van Mrs. Fraser en Burton komt ook al sedert een paar jaren zo goed als dagelijks op de villa. Het is dus niet zo verwonderlijk, dat het meisje van zijn geldelijke omstandigheden op de hoogte is.

— Neen, het is heel begrijpelijk, merkte Raffles op. Gij spraakt daar zo even van een jong meisje, Miss Jessie Hackett is dus zeker nog jong?

— Nog geen vijf en twintig.

— Is zij een knap meisje?

— Ja, zij is zeer knap en charmant.

— Temperament?

Alvorens te antwoorden keek de commissaris Raffles even verwonderd aan...

— Ja, temperament heeft zij zeker. Misschien zelfs wel wat erg veel. Mevrouw Fraser houdt echter zeer veel van haar. Ik kan echter met de beste wil van de wereld niet inzien, wat die vragen met de zaak te maken hebben.

— O, misschien toch meer dan gij denkt, mijnheer de commissaris. En zoudt gij mij nu nog willen zeggen op welke bank onze jonge vriend zijn geld had geplaatst?

— Zeker, mylord, het is de Wiscon-

sin-Bank.

Raffles noteerde het adres, klapte zijn boekje dicht en stak het in zijn zak.

— Mijnheer de commissaris, ik dank u zeer voor de inlichtingen en voor de moeite, die gij u getroost hebt. Thans blijft mij niets anders over dan afscheid van u te nemen en u te verzekeren, dat gij als het nodig mocht zijn over mij kunt beschikken evenzeer als ik hoop van uw hulp gebruik te mogen maken.

— Dat beloof ik u, mylord. Meent gij reeds enig licht te zien? Of liever, gelooft gij ook niet, dat niemand anders dan Francis Burton de dader kan zijn?

— Dat is nog een open vraag, mijnheer de commissaris, merkte Raffles laconiek op.

Na deze tamelijk raadselachtige woorden verliet hij na een buiging en een vriendelijk knikje aan de drie agenten het politiebureau.

Hij keerde echter dadelijk op zijn schreden terug, ging nogmaals naar binnen en vroeg de commissaris, die reeds weer aan het werk was gegaan:

— Gij hebt de gevonden documenten immers hier?

— Ja mylord.

— Zou ik ze even mogen zien?

De commissaris trok een bedenkelijk gezicht.

— O, als het couvert of de map soms verzegeld is, behoeft gij haar voor mij niet te openen, stelde Raffles hem gerust.

— Neen, mylord. De tekeningen zijn vrij klein naar het schijnt en blijkbaar op gewoon calqueer papier van langwerpige formaat getekend. Maar als gij slechts de map wilt zien, dan zal ik u gaarne van dienst zijn.

De commissaris stond op, begaf zich naar een kleine brandkast, die in een hoek van het vertrek stond, opende de deur en nam van een der planken een langwerpige, gele enveloppe, welke hij Raffles overhandigde.

Deze bekeek het couvert van alle kanten.

Hij was met twee zegels gesloten die, zoals men duidelijk kon zien, ongeschon-

den waren.

In het zegel stond het vignet van John Fraser afgedrukt.

— Hebt gij soms een meetlatje bij de hand? vroeg Raffles.

— Ja zeker, mylord.

De commissaris trok een lade van zijn bureau open en haalde er het gevraagde voorwerp uit.

Raffles mat de lengte en de breedte van de enveloppe en noteerde de cij-

fers.

— Waar is die jas van de ingenieur? vroeg Raffles.

— In zijn huis, mylord.

— Is er bewaking?

— Neen, dat oordeelde ik niet meer nodig.

— Dan heb ik u verder niets meer te vragen. Ik zeg u nogmaals dank, en hoop u binnenkort belangrijke mededelingen te kunnen doen.

HOOFDSTUK VII

DE MAP MET TEKENINGEN

Toen Raffles zich bij zijn vriend voegde, die op hem had gewacht, zag Brand, die zijn vriend lang genoeg kende op de uitdrukking van diens gelaat, dat Raffles blijkbaar een of ander spoor volgde.

Raffles bleef even staan en raadpleegde zijn polshorloge.

— Voor de lunch kunnen wij nog wel even naar de Wiscosinbank gaan, merkte hij op.

Daar aangekomen informeerde Raffles aan het loket, waarboven in vergulde letters het woord «deposito» stond, hoe groot het deposito van mijnheer Francis Burton was.

— Wie zijt gij, als ik vragen mag? vroeg de beambte.

— Ik ben Lord William Aberdeen uit Londen.

— Dan spijt het mij u te moeten zeggen, mylord, dat ik niet gerechtigd ben u de verlangde inlichtingen te geven.

— Zoudt gij ook aan de politie inlichtingen welgeren?

— Dat natuurlijk niet, mylord.

— Wees dan zo goed, de commissaris van politie op het hoofdbureau op te bellen. Zeg hem dat Lord William Aberdeen hier is, en vraag hem machtiging mij te antwoorden op de vragen, welke ik u betreffende het deposito van mijnheer Francis Burton zou willen stellen.

De beambte bedacht zich even, wierp de vreemdeling een onderzoekende blik

toe en ging toen naar de telefoon.

Een paar minuten later keerde hij terug.

— Het is in orde, mylord, mijnheer de commissaris schijnt groot vertrouwen in uw doorzicht te stellen en heeft mij gemachtigd u alle gewenste inlichtingen te geven. Ik weet nu ook wat u beweegt, om aldus op te treden. Vraag mij slechts wat gij wilt weten.

— Ik zal u niet lang ophouden, mijnheer, zei Raffles. Ik behoef niets anders te weten, dan de duur van de opzeggingstermijn van het deposito.

— Dat kan ik u wel uit het hoofd mededelen, mylord. Toen mijnheer Burton op onze bank een rekening opende was de duur van de opzeggingstermijn een maand. Een paar weken geleden echter deelde hij ons mee, dat hij de voorwaarden wilde veranderen, en de opzeggingstermijn op drie dagen wenste vast te stellen.

— En heeft mijnheer Burton zijn deposito soms dezer dagen opgezegd? vroeg Raffles.

— Ja mylord, vier dagen geleden.

Raffles uitte een zachte kreet van voldoening.

Hij nam zijn hoed af en zei:

— Ik dank u, mijnheer, dat is alles wat ik wilde weten.

De beide vrienden verwijderden zich snel, terwijl de beambte hem tetwat verbaasd nakeek.

Op straat gekomen bleef Brand staan

en greep Raffles bij de arm.

— Wat is er? vroeg Raffles glimlachend.

— Ik zou eindelijk wel eens willen weten, wat dit allemaal te betekenen heeft? zei hij. Wat ter wereld heeft het deposito van de verdachte met deze zaak te maken?

— Alles, amice, alles, riep Raffles uit. Begrijp je het nog niet?

— Ik moet eerlijk zeggen, dat ik er geen titel of jota van begrijp, antwoordde de jonge man.

Raffles schudde lachend het hoofd.

— Dat komt omdat je nog altijd niet het een met het ander combineert, hernam hij. Maar kom, ga mee, ik ben er zeker van dat je gauw genoeg wel zelf ontdekken zult, wat ik reeds gevonden heb.

— Waar gaan wij nu heen?

— Naar het huis van Burton, om diens jas eens te bekijken.

Brand begreep er nog niets van, maar hij volgde Raffles gedwee en zeer nieuwsgierig naar de afloop.

Geholpen door de aanwijzingen van enkele voorbijgangers, hadden zij spoedig de woning van de ingenieur gevonden.

Een oude huishoudster met rood beschreide ogen opende hun de deur.

Met enkele goed gekozen woorden maakte Raffles het doel van zijn komst bekend.

En terwijl hij sprak klaarde het gelaat van de oude vrouw langzaam op.

Zo groot was de invloed van de Grote Onbekende, zelfs op personen die hem volkomen vreemd waren, en die hij alleen wist uit te oefenen door zijn stem en de blik zijner ogen.

— Wilt gij proberen mijn jonge meester te redden, mijnheer? vroeg de huishoudster.

— Daartoe wil ik al mijn best doen, miss, daar ik vermoed dat hij het slachtoffer is van een afschuwelijk misverstand.

— God zal u voor die woorden lonen mylord, riep de oude vrouw uit. Zeg mij slechts wat gij wenst, en ik zal u alle hulp verlenen, waartoe ik in staat ben.

— Nu moet ik beginnen met u een delicate vraag te doen, maar waarvan de beantwoording toch van groot belang kan zijn, vervolgde Raffles. Ik heb de Amerikaanse bladen gelezen, die niet zeer bescheiden zijn en waarin zijdelings, maar toch tamelijk duidelijk wordt te kennen gegeven, dat bij deze aanslag op Mr. Fraser, liefde in het spel is en dat uw jonge meester voor mevrouw Fraser gevoelens koestert, moet ik nog verder gaan?

De oude huishoudster boog het hoofd.

— Kom, antwoord mij oprecht, zei Raffles vriendelijk. Misschien kan de beantwoording van die vraag uw meester wel redden.

— Ik geloof, dat mijnheer Burton zeer veel van haar hield, mylord.

— En gelooft gij dat zijn liefde beantwoord werd?

De oude vrouw schudde krachtig ontkennend het hoofd.

— Neen, mylord. En dat knaagde juist aan zijn hart. Zij wilde niets voor hem zijn dan een vriendin. Menigmaal hoorde ik hem wanhopige woorden mompelen. Ik heb hem vaak trachten te troosten, want ziet gij, mylord, ik beschouwde mij als een moeder voor hem, daar hij zijn ouders reeds jong verloren heeft. Ik heb hem dikwijls voorgehouden dat hij zijn bliken toch moest afwenden van wat toch onbereikbaar voor hem was, en die liever moest vestigen op Miss Jessy Hackett, waarvan een blind paard wel kon zien, dat zij dol op Francis was.

Voor Brand was het alsof er uit die woorden plotseling een helder licht opging.

Hij keek Raffles aan, deze glimlachte echter slechts even en legde de oude vrouw de hand op de schouder.

— Meer behoef ik daaromtrent niet te weten, miss, zei hij vriendelijk. En zoudt gij nu zo goed willen zijn mij te brengen naar de kamer waar de jas werd gevonden.

— Zeker mylord. Gaat u maar mee.

De beide mannen volgden haar naar de slaapkamer van de ingenieur, en daar liep de oude vrouw dadelijk toe op een van de twee kasten, die zich in dit

vertrek bevonden.

— De agenten verklaarden, dat zij deze kast open hebben gevonden, zei Raffles. Was het de gewoonte van mijnheer Burton om zijn kasten open te laten staan.

— Neen, zeker niet, mylord. Hij was de orde en netheid in persoon. Altijd sloot hij alle kasten af.

— Goed; dat is een gewichtig punt. Raffles opende de kastdeur.

— Dit is immers de jas in kwestie? vroeg hij, terwijl hij een kledingstuk van de haak nam.

— Ja, mylord.

Raffles wendde zich met een spottende blik in zijn ogen tot Brand en zei:

— Nu kunt gij eens zien, mijnheer Brand, wat wij te denken hebben van de waarde ener getuigenverklaring. Kijk maar naar de kleur. Geen van de drie agenten heeft, ofschoon zij het kledingstuk van dichtbij en tamelijk lang hebben kunnen bekijken, de juiste kleur weten weer te geven.

Raffles haalde zijn notitieboekje uit zijn zak, keek om zich heen, nam een oude courant van een stoel en vouwde deze precies in hetzelfde formaat als de cijfers in zijn boekje aangaven.

Toen stak hij de opgevouwen krant in de binnenzak van de jas.

— Wel, mijnheer Brand, hoever steekt deze nagemaakte enveloppe ongeveer boven de rand van de zak uit, denkt gij? vroeg Raffles.

— Misschien vijf of zes centimeter, antwoordde Brand.

— Naar mijn schatting nog iets meer, hernam Raffles. In ieder geval is het bovenstuk duidelijk zichtbaar, en de gele kleur moet ook duidelijk hebben afgestoken tegen de donkerbruine voering van de jas. Wel, ik geloof dat wij hier een belangrijke ontdekking gedaan hebben.

De huishoudster had zwijgend het doen van haar bezoekers gadeslagen.

Zij kwam nu dichterbij en vroeg met bevende stem:

— Geloof gij, mylord, dat mijnheer Burton onschuldig is?

— Hij heeft deze diefstal en aanslag evenmin gepiaagd als gij of ik, miss,

antwoorde Raffles met vaste stem.

— Ik wist het wel, mylord, zei de oude huishoudster, terwijl de tranen haar in de ogen sprongen. Ik heb het altijd wel geweten. Mijn lieve mijnheer Francis is tot zoiets verschrikkelijks niet in staat.

— Nu nog één vraag, miss, hernam Raffles. Zijn hier bezoekers geweest, nadat mijnheer Burton gearresteerd werd?

— Neen, mylord, niemand.

— Kort voor de arrestatie dan misschien? vroeg Raffles, terwijl zijn ogen vol spanning op het gelaat van de oude vrouw gericht waren.

De huishoudster dacht even na en antwoordde toen:

— Ja, een minuut of tien voordat de arrestatie plaats had, is Miss Hackett hier geweest.

— Zij was dus bij de arrestatie tegenwoordig?

— Neen, wat denkt gij wel? Zij was veel te zenuwachtig, toen zij hoorde wat de agenten kwamen doen; zij zag zo bleek als een lijf.

— Mijnheer Burton heeft naar dus niet gesproken?

— Neen, mylord, zij is dadelijk naar mijn kamer gekomen.

Raffles klapte zijn optekenboekje dicht, liet het in zijn zak glijden, greep zijn hoed, drukte de oude vrouw de hand en zei:

— Ik dank u, miss, meer behoef ik niet te weten. Ik geloof dat de zaak zo helder is als glas.

— En denkt gij mijnheer Francis te kunnen bevrijden?

— Morgen zal hij zich op vrije voeten bevinden.

— God zij gedankt. En weet gij wie de ware schuldige is?

Raffles knikte somber en zei, toen op doffe toon:

— Ik geloof dat ik het weet, miss, maar ik hoop van harte dat ik de zaak nog in der minne zal kunnen schikken, want degenen die het gedaan heeft, deed het uit liefde, of eigenlijk gezegd uit haat, wat meestal hetzelfde is.

HOOFDSTUK VIII

JESSY HACKETT

— Begint het je nu langzamerhand iets duidelijker te worden, Charles? vroeg Raffles na enige tijd.

— Ik erken, dat mij veel is opgehelderd, maar je gedachtengang heb ik nog niet geheel kunnen volgen.

— Het is toch anders tamelijk eenvoudig, amico. Ga zelf maar eens na. Laten wij eens aannemen, dat Francis Burton de diefstal heeft gepleegd, dan zou hij daarbij een reeks ontzaglijk domme fouten hebben begaan, die niet te verwachten zijn van een verstandig man.

— Laat dan eens horen?

— Ten eerste heeft hij de termijn van zijn deposito een paar weken geleden aanzienlijk verkort, namelijk tot op het minimum van drie dagen. Dat had natuurlijk zijn reden. Welke was die reden? Zij ligt voor de hand: de kranten hebben ditmaal eens niet overdreven; het is duidelijk dat Francis Burton smoorlijk verliefd is op Helene Fraser. Waarschijnlijk lag het in zijn bedoelingen haar over te halen met hem te vluchten en daartoe was natuurlijk geld nodig, geld, waarover hij zo gauw mogelijk moest kunnen beschikken.

— Ja, dat kan ik mij voorstellen, stemde Brand toe.

— Aan de bank vertelde men ons, dat Burton vier dagen geleden zijn geld heeft opgezegd. Drie dagen geleden, dus een dag daarna, pleegde hij de misdaad. Is dat logisch? Zou een man die zijn zinnen bijeen heeft zo apert dom te wenk gaan? Neen, dat kan ik van een man als Burton, die een intelligente knaap is niet aannemen.

— Maar misschien moest hij wel van de gelegenheid gebruik maken, merkte Brand nuchter op.

— Waarom? Waartoe? Die machine-tekeningen liepen niet weg en hij kon ze evengoed over een week, als over een maand wegnemen. Hij wist als

ingenieur natuurlijk heel goed, dat men maar niet eensklaps een aanvang kan maken met de uitvoering van zulk een omvangrijk plan.

— Ja, dat is zo.

— Maar er is nog meer. Wij vernamen zoëven van de huishoudster van Burton, dat hij zeer ordelijk was. Toch vonden de agenten de kast open staan. Denk je nu eens even in de mogelijkheid, dat een man, thuis komende met een zeer waardevol gestolen document, dat hem in één slag tot een rijk man kan maken, dat stuk laat zitten in de binnenzak van zijn jas, en die jas kalmpjes ophangt in een kast, waarvan hij de deur laat openstaan.

— En wat leid je daaruit af?

— Dat de kastdeur niet is open gelaten, maar is open gezet.

— Edward.

— Het is zoals ik zeg. Iemand, die zulk een document steelt, heeft natuurlijk zijn gedachten bij niets anders. Als hij thuis komt, stopt hij het aanstonds zo zorgvuldig mogelijk weg, of hij begraaft het desnoods ergens in de tuin.

— Goed, ik stem je dat alles toe, maar vergeet niet, dat men Burton in de nacht van de misdaad het huis van de staalkoning heeft zien binnen gaan?

— Dat vergeet ik volstrekt niet, zei Raffles kalm.

— Hoe leg je dat dan uit?

— Heel eenvoudig; ik combineer het met de opvraging van zijn geld en ik vermoed, dat hij Helene Fraser, aan wie hij waarschijnlijk ook niet geheel onverschillig was, heeft willen overhalen, nog diezelfde nacht met hem te vluchten.

— Maar zou hij dan niets van de overval hebben gehoord? vroeg Brand verbaasd. Dat moet toch het nodige lawaai hebben gemaakt.

— Dat weet ik niet, maar het is best mogelijk. Misschien is hij naar binnen gesnel en heeft mevrouw Fraser hem

aangetroffen bij het zwaar gewonde lichaam van haar man, waarop wel een wanhopig toneel gevolgd zal zijn, dat eindigde met zijn vlucht uit het huis. Ik leg er echter de nadruk op, dat ik hieromtrent volstrekt niets zeker weet. Het is evengoed mogelijk, dat Helene Fraser hem heeft weggezonden, lang vóórdat de misdaad gepleegd werd.

— En nu verzeilen wij op het gebied van de veronderstelling, hernam Raffles, want nu moeten wij naar de ware schuldigen zoeken. Daarop steunen wij slechts op de aanwijzingen van de oude huishoudster, dat Jessie Hackett een meisje met zeer veel temperament, zoals wij weten, op haar beurt liefde heeft opgevat voor de jonge ingenieur. Zij komt even vóór de arrestatie in zijn woning, wil hem niet zelf spreken, maar zoekt met bleek gelaat en blijkbaar zeer opgewonden, de oude huishoudster op. Burton wordt weggevoerd, maar zij neemt er geen notitie van. Natuurlijk snelde de huishoudster bij het gerucht van de woordenwisseling tussen haar meester en de agenten die hem kwamen arresteren, naar beneden. Wat zou Miss Hackett in die tijd gedaan hebben, denk je?

— Lieve hemel, hoe kan ik dat weten, riep Brand uit.

— Het ligt toch dunkt mij voor de hand: zij is naar zijn slaapkamer gegaan, heeft de deur van zijn kast geopend en het document gestoken in de eerste de beste jas die zij daar vond hangen, in de verwachting, dat men de enveloppe aanstonds zou vinden bij de huiszoeking. Uit overmaat van voorzorg liet zij de deur ervan openstaan.

— Het document? Hoe zou zij er dan aan gekomen zijn? vroeg Brand.

— Gestolen, natuurlijk.

Brand slaakte een luide kreet en bleef staan.

— Meen je dat in ernst? vroeg hij.

— In volle ernst.

— Maar hoe wist zij, dat Fraser die tekeningen bezat?

— Zij kan het door een toeval te weten zijn gekomen.

— Maar waarom stak zij het in de zak van Burton?

— Om hem onmogelijk te maken in de ogen van de vrouw, die hij begeerde.

— Met welk doel?

— Omdat Miss Hackett hem zelf wil hebben. Zij houdt van hem, meer dan van haar leven, als ik mag oordelen naar de middelen welke zij aanwendt, om hem voor zich zelve te behouden.

Geruime tijd liepen de beide vrienden zwijgend voort, tot zij de villa van de Staalkoning bereikten.

Aan de negerbediende die de deur opende vroeg Raffles naar de toestand van de heer des huizes.

— Mijn meester is uit zijn bewusteloosheid ontwaakt en heeft al enige woorden gesproken, mylord, antwoordde de man. De dokter meent de verzekering te kunnen geven dat alle levensgevaar geweken is, tenminste als er zich geen complicaties voordoen.

— Mevrouw Fraser is zeker thuis?

— Mevrouw is nog geen ogenblik van het bed van haar echtgenoot geweken, mylord.

— Vraag haar of ik haar even spreken kan, want ik heb iets belangrijks mede te delen.

Even later traden zij het vertrek binnen, waar zij voor de eerste maal waren ontvangen.

Helene Fraser stond midden in het vertrek en stak Raffles dadelijk de hand toe, terwijl er een blijde glans in haar ogen kwam.

— De bediende heeft u zeker al gezegd, dat de toestand van mijn man is verbeterd, mylord?

— Ja, mevrouw, en ik verheug mij daar van harte over. Heeft de dokter hem toegestaan te spreken? En zo ja, zoudt gij mij dan willen toestaan een paar woorden met uw man te wisselen?

— Beloofst gij mij, dat het niet te lang zal duren?

— Geen volle minuut.

— Kom dan mee.

John Fraser lag met open ogen, bleek nog, maar bij zijn volle bewustzijn op het grote, rijk gebeeldhouwde bed.

Hij keek de vreemdeling nieuwsgierig aan en wendde toen de blik vragend op zijn vrouw.

— Lord William Aberdeen, John, zei zij op zachte toon. Een oud en beproefd vriend uit Engeland, die de reis van New York hierheen heeft gemaakt, toen hij hoorde, wat er allemaal gebeurd was.

Fraser hief zijn hand op en stak deze Raffles toe.

— Vrienden van mijn vrouw zijn mijn vrienden, mylord, zei hij zacht.

Raffles drukte de hem toegestoken hand.

— Ik ben hier gekomen, mijnheer Fraser, omdat ik meende, uw vrouw van dienst te kunnen zijn. En ik geloof, dat ik in die verwachting niet bedrogen ben.

— Wat? Zoudt gij iets ontdekt hebben? riep Helene Fraser uit, terwijl zij Raffles aankeek.

— Ik geloof, dat ik achter de waarheid ben gekomen, mevrouw, zei Raffles.

— Dus, mijnheer Burton zou de dader niet zijn? vroeg Helene bijna toonloos.

Toen wendde Raffles zich tot de zwaar gewonde fabrikant met de vraag:

— Zeg mij eens, mijnheer Fraser, zoudt gij kunnen zeggen, wie degene was, die u overvallen heeft?

Fraser schudde ontkennend het hoofd.

— Neen, het was donker in de kamer. Voor ik bij de schakelaar was had hij mij neergeslagen.

Brand keek verbaasd op en wisselde een snelle blik met Raffles, die op zijn beurt een verwonderde blik op de gewonde wierp.

— Hoe zegt gij? vroeg hij toen. Het was dus een man?

— Absoluut, antwoordde de staalkoning, nu zelf verrast. Dacht gij dat het een vrouw was geweest?

— Gij weet natuurlijk zeker, dat gij u niet kunt vergissen? zei Raffles kortaf.

— Dat is uitgesloten. Het was weliswaar donker in mijn werkkamer, maar toch licht genoeg, om de omgeving te kunnen onderscheiden. Toen ik naar mijn schrijftafel wilde gaan en daar de lamp opdraaien, hoorde ik enig gerucht. Ik wendde mij om, en zag, evenduidelijk als ik u zie, een man van

zware lichaamsbouw achter mij. Alvorens ik een beweging tot mijn verdediging had kunnen maken, of om hulp had kunnen roepen, had de man een of ander zwaar wapen opgeheven, dat ik niet heb kunnen onderscheiden, en bracht mij daarmee een lieve slag toe. Dat is alles wat ik mij kan herinneren, want daarna moet ik onmiddellijk het bewust zijn hebben verloren.

De gewonde had zich op het kussen laten vallen en de ogen gesloten.

Raffles was de eerste die weer sprak.

— Ik wil uw man niet langer vermoeien, zo wendde hij zich tot Mrs. Fraser. Het pakt anders uit dan ik verwacht had, dat wil ik u wel bekennen. Is miss Jessie Hackett thuis?

— Ja, mylord.

— Kan ik haar dadelijk even spreken?

— Als gij dat wenst, zeker.

— Het kan van belang zijn, wat zij mij te zeggen heeft.

— Wees dan zo goed, mij te volgen.

Helene Fraser ging het vertrek uit, en Raffles volgde haar, terwijl Brand een plaats bij het raam opzocht.

Helene Fraser ging Raffles voor, de trap op en wees naar een deur in de brede gang.

— Gij behoeft mij niet aan te dienen, mevrouw, zei Raffles. Ik ben over een kwartier weer bij u.

Raffles klopte aan en trad dadelijk daarop binnen.

Een gestalte, die voor een stoel dicht bij een der ramen geknield had gelegen, sprong verschrikt op.

Het was Jessie Hackett.

Haar gelaat was buitengewoon bleek, en haar rood omrande ogen getuigden van vele vergoten tranen.

Zij kwam de bezoeker tegemoet.

— Wie zijt gij, mijnheer, en wat wilt gij? vroeg zij toonloos.

— Ik ben een vriend van mevrouw Fraser, antwoordde Raffles rustig.

— En wat kan ik voor u doen?

— Ik wenste enige nadere bijzonderheden te vernemen omtrent de wijze, waarop gij u in de nacht van Donderdag hebt meester gemaakt van het couvert met tekeningen, dat zich in de

brandkast van mijnheer Fraser bevond?

Jessy Hackett keek de vreemdeling een korte poos strak aan.

Haar lippen bewogen zich alsof zij iets wilde zeggen, maar geen geluid kwam uit haar keel.

Toen greep zij wild met de handen in de lucht, deed een paar stappen vooruit als iemand die zwaar beschonken is, en zou toen zijn gevallen, als Raffles haar niet bijtijds had opgevangen.

Raffles droeg het bewusteloze meisje naar de divan, alsof zij een kind was, haalde een klein flesje uit zijn binnenzak, besprenkelde zijn zakdoek met enige druppels van de inhoud en hield de doek de bewusteloze onder de neus.

Even later sloeg Jessy Hackett de ogen weer op.

Zij herkende de man, die zoëven binnen gekomen was, en scheen te willen opspringen en vluchten.

Maar Raffles hield haar met een kalm gebaar terug.

— Gij hebt van mij niets te vrezen, miss, als gij slechts besluiten wilt, mij onomwonden de waarheid te zeggen. Gij zijt verplicht, dit te doen, want gij hebt u door uw hartstocht laten verleiden tot een daad, waardoor een onschuldig man in de gevangenis terecht is gekomen.

Jessy Hackett liet een kreunende zucht horen.

Toen knikte zij langzaam met het hoofd.

— Gij hebt gelijk, zei zij op doffe toon. Het was slecht, maar ik kon niet anders. Gij... gij zijt zeker van de politie? Waarom arresteert gij mij niet dadelijk?

— Ik ben niet van de politie en uw arrestatie is dus mijn werk niet.

— Hoe weet gij, wat er geschied is? Wie zijt gij?

— Ik herhaal u, dat ik een oud vriend ben van mevrouw Fraser. Een toeval bracht mij hier. Ik deed onderzoek en ontdekte enige dingen, die aan de aandacht van de politie ontsnapt zijn. Men houdt Burton nog steeds voor de schuldige. Ik weet echter niet alles, en gij moet mij dadelijk vertel-

len, wat er in de nacht van donderdag geschied is in de werkkamer van Mr. Fraser. Bedenk wel, dat er ontzettend veel afhangt van uw verklaringen.

Raffles liep snel toe op een kleine secretaire, die hij in een hoek zag staan, opende het blad, trok achtereen de laden open, waarvan er sommigen met een sleutel gesloten waren en liet toen een lichte kreet van voldoening horen.

Enige laden waren tot aan de rand gevuld met bankbiljetten en geld.

Het meisje was doodsbleek blijven staan met gebogen hoofd, zonder zelfs een poging te doen om tussenbeide te komen.

Raffles kwam hoofdschuddend weer voor haar staan.

— Ik kan wel zien dat gij geen beroepsmisdadigster zijt, merkte hij met een wrange glimlach op. Een grondig onderzoek in uw kamer had onmiddellijk alles aan het licht gebracht. Hebt gij daar zelf geen ogenblik over nagedacht?

— Neen, ik heb aan niets gedacht, antwoordde Miss Hackett op doffe toon. Ik kon niet denken.

Raffles maakte een afwerend gebaar.

— In ieder geval wil ik hierover niets naders weten, zei hij zacht. Dit zijn zaken die mij niet aangaan. Vertel mij alleen wat er in de werkkamer van uw patroon geschied is, donderdagnacht omstreeks één, of twee uur.

Het jonge meisje liet zich op een stoel neervallen, en zei haperend:

— Ik ging omstreeks half twee naar beneden, met het doel, dat gij nu kent. Ik wilde dat zij Burton zou verdenken. Ik was gek. Ik wist niet meer wat ik deed. Francis zag niets, of gaf althans voor dat hij niets zag. Weer hield Raffles de hand op.

— Daarvan wil ik niets weten, heb ik u toch gezegd. Vertel mij het andere en zwijg hierover.

Het jonge meisje knikte.

Toen vervolgde zij:

— Misschien had ik het niet gedaan, als ik hem om twaalf uur 's nachts niet aan de kleine tuindeur had gezien.

Toen verloor ik alle zelfbeheersing. Ik ging de trap af; alles in huis was donker en stil. Uit de huiskamer haalde ik uit de steeds openstaande secretaire van mijn meesteres een sleutel van de brandkast, die zij steeds in een lade bewaart, omdat Mr. Fraser haar volle vrijheid heeft gelaten over de inhoud van de kast te beschikken, als hij er soms niet mocht zijn, en dat gebeurt vaak. Met die sleutel opende ik de kast en nam er niet alleen het geld uit, maar ook het couvert met tekeningen.

— Daar wist gij dus van? vroeg Raffles.

— Ja, toen Mr. Fraser en mijnheer Burton er des middags met Mr. Flint over spraken, was ik toevallig in de gang, en ving enige woorden op.

— Wat hebt gij toen gedaan?

— Ik heb de kast open laten staan, nam er de sleutel weer uit, legde die op zijn plaats en verborg het goud en het papier op de plaats, waar gij het thans gevonden hebt.

— Vervolgens? vroeg Raffles.

— Het noodlot zorgde voor de rest. Zoals ik wel verwachtte werd Francis aanstonds gearresteerd, omdat hij de enige was die van het bestaan van de tekeningen kon afweten. Maar kort tevoren had ik mij naar zijn huis begeven, en gebruik gemaakt van de verwarring door zijn arrestatie verwekt, het plan in de zak van een overjas gestoken, die ik in een kast op zijn slaapkamer vond. Ik liet de deur met opzet aanstaan, opdat men er bij de huiszoeking aanstonds opmerkzaam op zou worden gemaakt.

Raffles nam met een langzaam gebaar de kleine hand van het meisje in de zijne, en zijn stem klonk ernstig toen hij zei:

— Ik wil niet als uw rechter optreden, miss Hackett. Daartoe mis ik het recht en de bevoegdheid. Echter wil ik u toch zeggen, dat gij een daad hebt verricht, waarover gij later wel eens veel spijt zoudt kunnen hebben. Gij hebt een man onschuldig van diefstal laten betichten, gij hebt zijn eer besmeurd, en dat vergeet een man niet gauw.

Jessy Hackett wong de handen, en

haar gelaat vertoonde de diepste smart. Dikke tranen biggelden langs haar bleke wangen.

— Ik heb er al zo veel spijt van, mijnheer, snikte zij. Gij weet niet hoe ik geleden heb. Telkens stond ik op het punt naar de commissaris van politie te gaan en hem alles mede te delen, maar ik durfde niet; ik was laf. Ik vreesde voor de gevolgen en dat dan alles verloren zou zijn.

— Misschien is nog niet alles verloren, zei Raffles op zachte toon. Gij weet dat mijnheer Fraser met een zware Engelse sleutel is neergeslagen korte tijd nadat gij het vertrek verlaten hadt?

Het jonge meisje knikte bevestigend, en zei:

— Dat is juist het ergste; door mijn schuld is die arme mijnheer Fraser, wiens leven toch reeds vol zorgen is, bijna gedood.

— Gij kunt u er zeker geen voorstelling van maken, wie de dader geweest is?

— Neen, mijnheer, hoe zou ik dat weten? Ik ben onmiddellijk weer naar mijn kamer gegaan en gij ziet dat die zich ver van de werkkamer van mijnheer Fraser bevindt.

— Koestert gij geen verdenking?

— Ik zou niet weten tegen wie. Staastad heeft vijftig duizend inwoners, voor het merendeel fabrieksarbeiders, misschien is een hunner de dader, maar zoek maar uit wie het is.

— Nu heb ik u een pijnlijke vraag te doen, Miss Hackett, maar waarvan de beantwoording van groot gewicht kan zijn.

— Zegt u het maar, mijnheer. Ik schrik nu voor niets meer terug.

— Gij zegt, dat gij mijnheer Francis Burton omstreeks twaalf uur in de nacht bij de kleine tuindeur hebt gezien. Als ik mij niet vergis had hij daar een sleutel van. Hebt gij hem ook weer zien vertrekken?

Het jonge meisje werd zo mogelijk nog bleker.

— Ik heb hem niet zien weggaan zei zij hees.

— Kan hij door de voordeur vertrokken zijn?

— Dat is mogelijk, ik weet het niet.

— Dan moet dat bij zijn huishoudster geïnformeerd worden. Wij moeten echter de zaak zo stil mogelijk zien te houden, want het zou voor mijnheer Fraser ontzettend zijn, als hij er achter kwam, dat zijn vrouw des nachts een samenkomst had gehad met een van zijn meest vertrouwde vrienden.

— Ja, dat zou heel erg zijn voor mijnheer Fraser, hernam het jonge meisje op zachte toon. En toch...

— Waarom aarzelt gij? vroeg Raffles.

— Ik wil het u in vertrouwen zeggen, mijnheer, het huwelijk van Mr. Fraser en zijn vrouw is niet altijd even gelukkig geweest. Hij werkte steeds als een man, wiens enig doel en vreugde onafgebroken arbeid is, en Mevrouw Fraser is jong, zij houdt van vermaak en zij begrijpt die werkwoede van haar man niet. Toch ben ik er zeker van, dat hij het alleen uit liefde voor haar deed.

— Ja, dat gebeurt meer, zei Raffles met een zucht.

HOOFDSTUK IX

VERDENKING

Na enig nadenken, hief Raffles het hoofd weer op en zei op vaste toon:

— Mogelijk vloeit uit dit alles nog iets goeds voort. Misschien worden de beide echtgenoten door dit dramatische en toch nog betrekkelijk zo goed afgelopen voorval weer nader tot elkander gevoerd. Ik zal eens een hartig woordje met Mr. Fraser praten, zodra hij voldoende hersteld is.

Jessy Hackett keek Raffles met een dankbare blik aan, maar aanstonds verdween de glimlach weer van haar bleek gelaat.

— Maar hoe zult gij dat dan doen, mijnheer? vroeg zij moedeloos. Gij hebt het geld immers in mijn bureau gevonden.

— Ik alleen, Miss Hackett, er waren geen getuigen bij, ik behoef er niet over te spreken.

— Maar wat wilt gij dan met het geld doen?

— Het eenvoudig weer in de brandkast terug leggen.

Het jonge meisje slaakte een kreet van verbazing.

— Maar de brandkast is geopend gevonden en de politie heeft haar onderzocht.

— Dan heeft de politie zich vergist, hernam Raffles onverstoort. Dat doet zij wel eens meer, Miss Hackett, dat

kan ik u verzekeren.

— Maar als men de dader van de overval vindt, mylord, dan zal men het er toch voor houden, dat hij ook het geld gestolen heeft.

— En het daarna teruggebracht? vroeg Raffles ironisch. Neen, Miss Hackett, de politie zal nog eerder aannemen, dat zij zich vergist heeft.

— En wilt gij zelf het geld weer terugleggen op de plaats waar ik het wegnam, mylord?

— Ja, Miss Hackett, dat is mij wel toevertrouwd, zei Raffles, terwijl er een zonderlinge glimlach om zijn lippen kwam. Kunt gij mij de sleutel verschaffen?

— O, zeker.

— Laten wij dit dan direct doen.

Het meisje verwijderde zich en keerde even later met de sleutel van de brandkast terug.

Het meisje overhandigde Raffles de sleutel en nu deed zich het wonderlijke schouwspel voor, dat de Grote Onbekende, die reeds miljoenen en nogmaals miljoenen op sluwe wijze van eigenaar had weten te doen veranderen, een tas waarin tweehonderdduizend dollar aan bankpapier en contanten met de grootste zorg weer aan de eigenaar ging terugbrengen.

De particuliere werksamer was ge-

heel verlaten en Raffles kon er ongemerkt binnengaan.

Zo vlug hij kon, stapelde hij het geld in een hoek van de kast op, verwijderde zich weer, eveneens ongemerkt, en ging de sleutel terugbrengen.

— Houd nu goede moed, Miss Hackett, ik twijfel er niet aan, dat alles nog in orde komt. Wij hebben nog maar een kleinigheid te doen, de dader van de overval te vatten. Gij kunt op mij rekenen.

— Ik dank u, mylord, en de hemel zal u lonen, als gij alles weer in het rechte spoor brengt.

Raffles drukte het jonge meisje de hand en verwijderde zich snel.

Hij vond Brand op dezelfde plaats waar hij hem gelaten had en deelde hem in het kort mede, hoe de zaken er voor stonden.

Daarop gingen de beide vrienden de trappen af en stapten in de auto die nog altijd stond te wachten.

— Naar het politiebureau, James, zei Raffles.

De commissaris van politie ontving hem met een glimlach van verwachting.

— Al iets ontdekt, mylord? vroeg hij. Ik moet u bekennen dat mijn eigen mannen nog altijd overtuigd zijn, dat zij in de jonge ingenieur de dader zien.

— Dan vergissen zij zich, mijnheer, merkte Raffles kalm op.

— Hoe kunt gij dat zeggen.

— Francis Burton is even onschuldig aan de gehele zaak als gij of ik.

— En de bewijzen?

— Die zal ik u leveren, als gij mij slechts de behulpzame hand biedt.

— Van harte gaarne, mylord.

— Hebt gij hier de Engelse sleutel waarmede de aanslag gepleegd is?

— Zeker, hier ligt hij, als stuk van overtuiging.

De commissaris overhandigde Raffles de sleutel, een zwaar stuk, dat minstens een paar kilo's woog.

Raffles bekeek de sleutel aan alle kanten en zei toen hoofdschuddend:

— Ik heb nooit kunnen vermoeden, dat een ingenieur met zulke zware werktuigen hij zich liep.

— Gewoonlijk niet, mylord, maar wel als zij van plan zijn er een ander de hersens mee in te slaan.

— Denkt gij? vroeg Raffles met een vaag lachje. Mag ik dit ding een paar uren mee hebben?

— Zeker, mylord. Ik wens u goed succes.

Raffles stapte weer in de auto, na Henderson te hebben toegeroepen:

— Naar de ingangspoort van de fabriek.

Toen Raffles en Brand daar arriveerden, was het hek dicht maar de portier kwam te voorschijn en vroeg wat zij wilden.

— Ik kom namens de commissaris van politie, zei Raffles.

Hij haalde de zware sleutel te voorschijn, toonde deze de portier en vroeg:

— Zijn dit fabriekswerktuigen? Ik bedoel, brengen de arbeiders dergelijke sleutels zelf mee, of worden die hier door de fabriek verschaft?

De portier bekeek de sleutel door de spijlen van het hek heen en zei:

— Deze sleutel behoort zeker niet tot de fabriek, want wij maken ze zelf geheel uit ijzer en staal, en deze sleutel heeft een houten heft, zoals gij ziet.

— Dat ding is dus het eigendom van een van de arbeiders?

— Dat moet wel. Ik zou echter niet gaarne beweren, dat hij de enige op de gehele fabriek is. Het is geen Amerikaans model.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Wanneer gaat de fabriek uit? vroeg hij.

— Over drie kwartier, mijnheer.

— Wees dan zo goed het hek te openen, en verzoek een van de ingenieurs ons als bezoekers rond te leiden. Zeg maar, dat het de aanslag op mijnheer Fraser betreft.

De portier trad zijn loge weer binnen en sprak enkele woorden door de huis-telefoon.

Even later kwam uit een der fabrieksgebouwen, een lang, breedgeschouderd man, die naar het hek toeliep en dit opende.

— Kom binnen, heren, zei hij. Als

ik u helpen kan om de dader van die laaghartige aanslag op de directeur te vinden, dan ben ik uw man.

De beide vrienden gingen met de ingenieur het voorplein van de fabriek over en Raffles deelde hem in korte woorden mee wat zijn plan was.

— Ik wens dat wij beschouwd worden als fabrikanten van Bessemerstaal, die de fabriek even in ogenschouw willen nemen. Gij moet mij ongemerkt een teken geven, telkens als gij mij in de nabijheid brengt van een werkman, die een sleutel als deze, hier, bij zijn werk gebruikt.

Tegelijkertijd vertoonde Raffles de sleutel met het houten heft.

— Zo zijn er zeker geen zes in onze gehele fabriek, merkte de ingenieur op.

— Dat zei de portier ook al. De man die dit ding verloren heeft, moet zeker op eigen kosten een nieuwe aanschaffen.

— Ja, dat is regel.

De drie mannen traden het fabrieksgebouw binnen.

Snel liepen de bezoekers langs de draabanken, de fraismachines, de schaaftbanken, de stoomhamers en andere werktuigen.

De arbeiders keken zelfs niet op, daar de bediening van hun machine, al hun aandacht in beslag nam.

Onderzoekend vlogen de scherpe ogen van de ingenieur in het rond.

Na een half uur, en na verschillende zalen doorlopen te hebben, had de ingenieur vijf arbeiders weggezonden, die in het bezit waren van een sleutel met houten steel.

Toen zij weer over de binnenplaats liepen, zei Raffles:

— Wij hebben er nu vijf. Dat zal wel voldoende zijn. Wees zo goed ze bij elkaar te brengen, in uw bureau.

Dit was binnen enkele minuten geschied.

Een voor een kwamen de mannen binnen, die verwonderd de beide vreemdelingen aankeken.

Raffles liet hen niet in het onzekere.

— Ik heb u laten verzoeken hier te komen, in verband met de moordaan-slag op uw directeur. Gij gebruikt alle

schroefsleutels, die hier niet algemeen worden gebruikt, en die gij zeker uit uw eigen land hebt medegebracht. Gij zijt zeker Engelsen?

De mannen knikten.

— Is het u bekend, welke van uw kameraden, die op het ogenblik niet hier zijn, nog zulk een sleutel bezitten?

De mannen zwegen, en schenen na te denken.

Eindelijk zei een hunner:

— Jim Hardy moet er ook een hebben, mijnheer. Maar hij is vandaag niet op de fabriek gekomen.

— Is hij de enige? vroeg Raffles.

— Voor zover ik weet ja.

— Neen, er is er nog een, riep een van de andere mannen uit, maar dat is dan ook de enige, want de kleine Hooper heeft er ook een.

— Waarom noemt gij hem zo? vroeg Raffles.

— Omdat dat ventje niet groter is dan een schooljongen, mijnheer.

— Dan is alles in orde, zei Raffles glimlachend. Ik dank u, gij kunt weer aan uw werk gaan.

Raffles wendde zich tot de ingenieur en zei:

— Het adres van Jim Hardy, als ik u verzeeken mag?

De chef sloeg een register open, nam een stukje papier en schreef er het adres op.

— Alstublieft, mijnheer, zei hij, en sta mij toe u mijn bewondering te betuigen over de snelle wijze, waarop gij tot het resultaat zijt gekomen.

— Wij zijn er nog niet, mijnheer, zei Raffles.

Raffles en Brand snelden de binnenplaats over, lieten door de portier het zware hek openen en stapten in de auto.

Binnen enkele minuten stopte Henderson voor een klein onaanzienlijk huisje.

De morsige vrouw die de deur opendeed, keek de beide vreemdelingen achterdochtig aan.

— Wat wenst gij? vroeg zij.

— Wij willen Jim Hardy spreken, antwoordde Raffles, terwijl hij de vrouw

zonder omwegen opzij duwde en binnentrad.

Achter in de gang ging een deur open.

— Wat is dat voor lawaai, Sara? riep een man van zware lichaamsbouw, die naar buiten kwam.

De hospita van de arbeider wilde iets antwoorden, maar had er de tijd niet toe.

Raffles liep recht op de man toe, duwde hem het vertrek binnen, hield hem zijn revolver onder de neus en zei rustig:

— Ga zitten, Jim Hardy, en laten wij eens over de Engelse sleutel praten.

De arbeider werd lijkbleek en wilde opspringen, maar een blik op de beide revolvers, want ook Brand had de zijne getrokken, deed hem tot andere gedachten komen.

Hij stak zijn beide polsen vooruit, en zei op doffe toon:

— Doe mij de boeien maar aan.

Tot zijn grote verwondering schudde de mannen aan het andere einde van de tafel het hoofd.

— Dat is mijn zaak niet, zei Raffles. Ik ben niet van de politie. Hier is een stuk papier en een vulpen, schrijf daarop uw bekentenis neer, onderteken ze en ik zal u laten gaan. Dank God dat gij Fraser slechts gewond hebt en dat zijn leven geen gevaar meer loopt.

— Wie zijn jullie vroeg de arbeider op norse toon.

— Dat gaat je geen bliksem aan. Doe wat ik je zeg, of er gebeuren ongelukken.

De man nam brommend de pen op en stelde niet zonder moeite een korte bekentenis op schrift.

Raffles nam het papier in de linkerhand, las het over, vouwde het dicht en stak het bij zich.

— Pak je boeltje, beval hij kortaf.

De man begon snel, telkens een schuwe blik op zijn zonderlinge bezoekers werpend, zijn weinige bezittingen in een bonte doek te pakken, die hij vervolgens dichtknoopte en op een stok over zijn schouders wierp.

— Klaar bromde hij.

— Ga dan, en waag het niet hier nog ooit een voet te zetten. Je naam is bekend als de dader en je zoudt onmiddellijk gearresteerd worden.

Jim Hardy verwijderde zich schoorvoetend.

Raffles en Brand volgden hem en in de gang riep Raffles hem toe:

— Zet het aanstonds op een lopen, want het moet lijken, alsof je ons ontvlucht zijt.

Hardy volgde het bevel op, rende de straat af en was weldra uit het oog verdwenen.

Een kwartier later bevond de schriftelijke bekentenis van Hardy zich in handen van de commissaris van politie en enkele minuten daarna werd de politie-beambte verrast door de telefonische mededeling van Mrs. Fraser dat zij bij het openen van de brandkast daarin het volledige gestolen bedrag had gevonden.

De agenten van politie die bij de zaak betrokken waren geweest kregen natuurlijk een geweldige uitbrander, maar daarmee was de zaak afgelopen.

Francis Burton werd aanstonds op vrije voeten gesteld.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De vreemde mummie

